

அமர்தவசனி

தேய்விக மாதப் பத்திரிகை

மலர்: 13

இதழ்: 1

பிஸ்வநு சித்திரை மீ

ஏப்ரல்—மே '61

வருட

சந்தா

ரூ. 3-00

கயிலையில் சுந்தரர் (பக்கம் 7)

உள்பொருள்

	பக்கம்
1. பக்தியிலே பிறக்கும் சக்தி (திருப்புகழ்மணி) ...	1
2. மலரும் நாரும் (V. R. G.)	5
3. சந்தரர் திரு அவதாரம் (கி. வா. ஜ.)	7
4. 'கைத்தல விறைகனி' திருப்புகழ் விரிவுரை (குகபூர்)	10
5. பூம்பனடிகளும் பன்னிருகைப் பெருமானும் (திருப்புகழ் சதுரர் சே. த. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B.A.,B.T., ...)	20
6. அனுபூதி விளக்கம் (கி. வா. ஜகந்நாதன்) ...	25
7. ஸ்ரீமுக மகாமுனிவர் (ரஸபதி) ...	30
8. பரமனும், பக்தரும் (ஆ. கி. ரங்கராஜன்) ...	39
9. குருட்டுப் பசுவின் குரல் (அன்பன்) ...	43
10. NAME—DIVINE (<i>Thiruppugal Mani</i>) ...	47

அமிர்தவசனி சந்தாதாரர்க்கு வேண்டுகோள்

சித்திரை மூதல் பங்குனி முடிய வருடச் சந்தா உள் நாட்டிற்கு ரூ. 3. பணம் முன்னதாக அனுப்பவும். வி. பி. இல்லை.

இலங்கைக்கு நான்கு வருடச் சந்தா வி. பி. தபால் செலவு உள்பட ரூ. 14.

மலையா, ஆப்பிரிக்கா, மற்ற நாடுகளுக்கு நான்கு வருடச் சந்தா முப்பது வில்லிங்குகள். போஸ்டல் ஆர்டராக அனுப்பவும்.

சித்திரை மாதத்திற்கு முன்னதாகவே சந்தாத் தொகையை அனுப்பினால் தொடர்ந்து பத்திரிகை கிடைக்கும். வருட நடுவில் சந்தாச் செலுத்தினால், சித்திரை மூதல் வந்த முன் இதழ்கள் கிடைக்கக் கூடியதை உத்தேசித்து, சந்தாத் தொகையைப் பெற்றுக் கொள்ளவோ, மறுக்கவோ நேரும்.

அமிர்தவசனி 54, பந்தர் தெரு, சென்னை.

குறிப்பு : முந்தைய இதழ்களின் வருடத் தொகுப்புகள் 3-50 வீதம் கிடைக்கும். சில பிரதிகளே கைவசம் உள். தபால் செலவு ரூ. 1.

அமிர்தவசனி

ஓதய்லீக மாதய்யத்தீர்கை

எல்லோரும் இன்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறென் றறியேன் பராபரமே.

ஆசிரியர் : முத்துஸ்வாமி

மலர் 13	பிலவளு சித்திரைமீ ஏப்ரல்-மே-1961	இதற் 1
---------	-------------------------------------	--------

உ

பக்தியிலே பிறக்கும் சக்தி

(திருப்புகழ் மணி)

புதிதாய்க் கன்றுபோட்ட பசு தன் கன்றைக்
காணத் துடிப்பது போல, தன் பக்தர்களிடமுள்ள
அன்பினால் அவர்களைக் காணத் துடித்துக்கொண்
டிருக்கிறனும் பகவான்.

எல்லா தேவதைகளும், உலகங்களும், ஜீவராசி
களும் முருகனுடைய சுவரூபமே. ஆதலால், முருகனை
வணங்கினால் அது எல்லா தேய்வத்தையும் வணங்கிய
தாகும். ஆனந்தமே தன் சொரூபமா யிருப்பது தேய்
வம். அதற்கு ஆனந்தம் மேலிட்டிருக்கும் காலத்தில்
இரண்டு வகையாக வெளியில் வருகிறது. ஒன்று
பொங்கிவரும் அன்பினால் தன்னை மறந்து, அவ்வன்பி

நிலையா உலகின் அறமொன்றே நிற்கும்

அலையா மரணத்தை ஆர்தடுப்பார் என்மனனே !

லேயே லயித்து, அவ்வன்பு வெள்ளத்தில் யோக கித்திரை செய்துகொண்டிருக்கிறது.

மற்றொன்று அவ்வன்பின் மிகுதியினால் ஆனந்த மாய்த் தன்னைமறந்து கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கிறது. மனம் என்பது ஒரு அருமையான பெண். அதை ஆண்டவனுடன் சேர்த்துவிட வேண்டும். அவ்வாறு சேர்த்துவிட்டவர் அந்த ஆனந்தத்தினால் மெய்மறந்து ஆடிக்கொண்டிருப்பார். அல்லது அதிலேயே லயித்துத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பார். மனம் மண்ணில் பிறந்த தாகையால் ஜடத்தன்மை யுடையதா யிருக்கிறது. அதை ஆண்டவனுடன் சேர்த்துவிட்டால், ஜடத் தன்மை நீங்கி தெய்வத் தன்மை பெற்றுவிடுகிறது.

சீதை, வள்ளி, ஆண்டாள் இவர்கள் பிறந்தது மண்ணிலே. மண்ணிலே பிறந்த ஜீவராசிகளுடைய மனம் ஆண்டவனை நாட ஆரம்பித்தவுடன், விண்ணிலெங்கும் நிறைந்துள்ள ஆண்டவன் அந்த ஜீவனை ஆட்கொள்ளத் தானே வருகிறான். ஆண்டவனிடமுள்ள பிரேமையினால், அவனை நினைத்து உருகிக் கொண்டிருக்கிற மனத்தையே வள்ளி, ராதை, சீதையென்றனர் பெரியோர். அத்தகைய மனம்படைத்தவர்களை ஆண்டவன் தேடிக்கொண்டே யிருக்கிறான். தொண்டர்களுடைய மனமாங்கிய பெண்களைக் கண்டுகாதல் கொண்டு அம்மனத்தையாள் ஓடிவருகிறான் இறைவன். தாங்கிக் கொள்கிறான். பக்தியில் பிறப்பது சக்தி. அந்த பக்தி குமரனை நினைக்கும் உள்ளத்தில்

முகங்கண் டிரங்கிமனம் முன்வந்தே யீவார்
அகங்கண்டு வெற்றிதரும் அவ்வீரர் போல்வாரே.

இடைவிடாமல் சுரந்துக்கொண்டிருக்கிறது. பக்தியில் பிறக்கும் சக்தியே பாம்பெனப்படும் மூச்சு. தொண்டர்களின் அன்பாகிய பால்பெருகி சமுத்திரம்போல் நிறைந்து விட்டதாம். அதில் விழுந்து லயித்து தன் மூச்சாகிய ஆதிசேஷனைக் கட்டி அதன்மேல் ஆனந்த கித்திரை செய்கிறான் நாராயணன். சுவாசமாகிய சக்தியே பாம்பாகி அவனைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த சக்தியைத் தன் வசமாக்கி உடலில் சுற்றி விளையாடுகிறான் பரமசிவனாகிய சித்தபுருஷன்

உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகளனைவரும் பெண்களே. அவர்கள் அடைய வேண்டிய புருஷன் ஆண்டவன் தான். அவனை மறந்து அறியாமை எனும் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஜீவராசிகளை யெழுப்புகின்றனர் தொண்டர்கள். அந்த பாவனையினால் உண்டானவையே திருப்பரவையும் திருவெம்பராவையும்.

ஞானோதய காலத்தில் ஆண்டவன் கொடுத்த அருள்வெள்ளத்தில் மூழ்கவேண்டும். அவனை வாயாரப் பாடவேண்டும். ஜலம் நாராயண ஸ்வரூபம். நப்பின்னை கண்ணனைப் பிடித்துத் தன் அன்பில் இருத்தி விட்டாளாம். பின்னால் வந்த தொண்டர்களாகிய சிறுமிகள் நப்பின்னையை நோக்கி தங்களுக்குக் கண்ணனைத் தரும்படி வேண்டுகின்றனர். கண்ணைக் கொடுப்பவன் கண்ணன். அவன் ஞானப்பார்வை கொடுத்தாலன்றி அவனைக் காண முடியாது. உலகத்திலுள்ள ஜீவராசி

பாணம் குறிதவரு, பாயநதுபா திபபதுபோல
நாணவினை பாதிக்க நல்லோர் தளராரே.

களனைவரும் நப்பின்னையே. “நப்பின்னாயி நீ முன்நீள்
ஒடி ஆண்டவனைப் பற்றிவிட்டாய். எங்களுக்கும்
அவனைப் பற்றும் வழிகாட்ட வேண்டும்” என்கிறார்கள்
கன்னிகளாகிய தொண்டர்கள்.

பிரகிருதியே, பெண்; தாய். அவள் பதினாலு
உலகங்களையும் படைத்துக் காக்கிறாளாம். அவளைத்
தன் பாகமாய்க் கொண்டவன் பரமசிவன். அவள்
என்றும் அன்னியா யிருக்கிறாளாம். “அகிலாண்டகோடி
யின்ற பின்னையும் கன்னியென மறைபேசும் ஆனந்த
ரூப மயிலே” என்றார் தாயுமானவர். கன்னி
யென்பதன் பொருளென்ன? கனிந்த உள்ளம் படைத்
தவரே கன்னியர். கனிந்த உள்ளமுடைய கன்னிய
ரெல்லாம் ஆண்டவனைத் தேடி ஒடுகின்றனர். கோதை
போன்ற அத்தொண்டர்கள் கனியாத
கல்நெஞ்ச முடையவராய் அறியாமையில் உறங்கும்
ஜீவர்களை யெழுப்பிக் கனிய வைக்கின்றனர்.

ஐம்பொறிகளுக்கும், ஆசைக்கும் அடிமையாய்
அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடப்பவர்களைப் பார்த்து,
பேய்ப் பெண்ணே! கும்பகருணன் உனக்குத் தன்
துயிலைத் தந்தானே; நீவந்த காரியத்தை மறந்து
உறங்குகிறாயே என்றாள் ஆண்டாள். ஆண்டவனை
மறந்து தூங்கலாகாது. நினைத்தே தூங்க வேண்டும்.
பாடிப்பாடி ஆண்டவனை யநுபவிக்கும் தொண்டர்க
ளுடைய ஒளி என்முகத்தி லிருக்க வேண்டும் என்று
முருகனை வேண்டுகிறார் அருணகிரியார். சக்தி சுவரூப

தம்செல்வம் ஆபத்தில் தாமுதவா ; தக்கார்பால
தம்மருமம் டிசன்று, தளர்நாளில் தாங்குமரோ.

மாணிய ஆதிசேஷன் ஆதாரமாயிருந்து ஆடுகிறான் தொண்டர்கள் நாவில் வாணி ஆடுகிறாள். எல்லா இடங்களிலும் நடராஜா ஆடுகிறார். அவனுடைய ஆட்டமே உலகத்தின் இயக்கம். பாடுகின்ற தொண்டர்களை யாண்டு ஆடுகின்றனும் கண்ணன். அவனையதால் காளியனெனும் விஷப்பாம்பினை ஒன்றுக்கும் உதவாமலிருந்த மனமெனும் மடுவின்நீர் அகிருத மயமாகி விட்டது. எல்லா தேவர்களும் ஆட டுபிலுமாட நீயுமாடி வரவேணும் என்று முருகனை யழைக்கிறார் அருணகிரியார். நாமும் நாமத்தைப் பாடி அவர் அடிச் சுவட்டைப் பின்பற்றுவோம்.

சுபம்.

மலரும் - நாரும்

(V. R. G.)

அழகான தோட்டம ஒன்றில் செடிகள் யாவும் பயிரிடப் பட்டு, பராமரிக்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தன. அங்கே ரோஜா, முல்லை, மல்லிகை, மந்தாரை, சாமநதி முதலான மணம்மீசும் மலர்ச்செடிகள் செழித்து வளநாடு வந்தன. ஒரு ஓரமாக வாழை மரமொன்றும், தன பசுமையான இலைகளை யாட்டிகொண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வளர்ந்து வந்தது.

வசிந்த காலம் வந்தது. மலர்ச்செடிகள் யாவும் இறைவன் விதித்த நியதிப்படி போட்டி போட்டுக் கிடைத்து புஷ்பங்களை சமர்ப்பித்தன. எங்கு பார்த்தாலும் வர்ணப் படுகளை விரித்தது

வல்லார் வெறுக்கச்செய வழிபர், மதயானை
புல்லித் தமையழிககச் செய்பவர்கள் போல்வாரே.

போல் மலர்கள். தோட்டத்திலுள்ள மலர்களின் மணம் அழிவழியே செல்வோரை ஆகர்வித்தது.

மலர்களுக்கோ ஒரே ஆனந்தம் ஆனந்தம். ஆனந்தம் மிகுதியாகி அகம்பாவமும் வந்தது ஓரத்தி லிருந்த வாழையிடம் தங்கள் பெருமையைப் பறை சாற்றிக் கொண்டன: "எங்க ளுடைய மலர்களின் வர்ணம், மணம் முதலியவை ஆண்ட வனுக்குப் பிடிததமானவை. உன்னுடைய பூவின் வர்ணமும், மணமும் இனிமேல்தான் தெரியப் போகிறது" என்று, ஏளனம் செய்து மலர்கள் யாவும் சிரித்தன.

பாவம்! வாழைமரம், தன் இலைகளின் வழியாகக் கண்ணீர் வழிப ஆண்டவனைத் துதித்து, "இவர்களை இவ்விதம் படைத்து எனனைத தாழ்மையாகப் படைத்ததன காரணம் யாது?" என்று விசனித்தது. இறைவன் சிரித்தார். "நான ஒருவரையும் உயர்வாகவோ தாழ்வாகவோ படைக்கவில்லை, உன்னுல்தான் இம்மலர்கள் சோபிதம் அடையப் போகின்றன. பார்!" என்றருளினார்.

அதேபோல தோட்டக்காரன் வந்தான். மலர்களைப் பறித்தான். வாழை மரத்திலிருந்து சன்னமாக நாரகளை எடுத்துக் கொண்டான். மலர்களை அடுக்கிப் பிணைத்து நாரினால் தொடுத்தான். இரண்டும் சேர்ந்து இறைவன் அடிமலரை அலங்கரித்தன. இறைவன் மலர்களையும், நாரையும் மாறிமாறிப் பார்த்து புன்முறுவல் செய்தான்.

இருவலியர் மோதுபோ தீடைநுழைவார், வைக்கோல் இருளரு(து) உண்போ(து), இடைநுழைமா(டு) ஆவாரே.

சுந்தரர் திருஅவதாரம்

[கி. வா. ஜ.]

தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து பாற்கடலைக் கடைந் தனர். சுற்பகம் வந்தது; காமதேனு வந்தது; இன்னும் பல பொருள்கள் வந்தன. இந்திரனும் பிறரும் அவற்றைத் தமக் குரிய பொருள்களாக்கிக் கொண்டனர். இன்னும் அமுது எழவில்லை. அதற்குமுன் பெரு நஞ்சு தோன்றியது; தன காற்றுப் பட்டாலே மயங்கி வீழ்ச் செய்யும் ஆல்கால விடம் தோன்றியது.

அப்பொழுது அமரர் அஞ்சி நடுங்கினர். சாவாமையைப் பெறவேண்டு மென்ற ஆசையினால் பாற்கடலைக் கடையப் போக, இப்போது உலகையே கணத்தில் முடிக்கும் நஞ்சு எழுந்ததே என்று விதிர் விதிர்த்தனர். யாவரும் சிவபெருமானுக்கு முன் சென்று விழுந்து வணங்கித் தமக்கு வந்த இன்னலைக் கூறி முறையிட்டனர். கருணா நிதியாகிய சிவபெருமான், அவர்கள் அதுகாறும் தனனை நினையாதிருந்த குற்றத்தை மறந்து அவர்களுக்கு அருள்புரியத் திருவுள்ளம் கொண்டான். "நஞ்சைக் கொணருங்கள். நான அதை விழுங்குகிறேன்" என்றான்.

"நஞ்சைக் கொணர்வதா! அதன் அருகில் யார் போக முடியும்?" என்று நடுங்கிக் கூறினர் அமரர்.

இறைவன் உள்ளே சென்று நிலைக்கண்ணாடியின் முன் நின்று தன திருக்கோலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். கண்ணாடியில் தோன்றிய உருவத்தி லிருந்து பேரழகனாக ஒரு

உதவிபல செய்வதுவும், உபகைமொழி கூறுவதும்,
இதமாம் சுவைநிறைந்த இன்னுணவு டோலும்மே.

மூர்த்தி தோன்றினான். சுந்தரனாகிய அவனை நோக்கி, 'ஈ' நீ உடனே சென்று ஆலால நஞ்சைக் 'கொண்டுவா' என்று ஈசன் பணித்தான். அவன் அப்படியே செய்ய, அந்த நஞ்சை இறைவன் விழுங்கி அதனைத் தன் கண்டத்திலே நிறுத்திக் கொண்டான். அமரர் தமக்கு வந்த இடையூறு அகன்று அமுதம் கடைந்து உண்டனர்.

தன் பேரழகினாலும், ஆலால நஞ்சை எடுத்துவந்த பெருமையாலும் ஆடியில் தோன்றிய அழகனுக்கு ஆலால சுந்தரன் என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவன் சிவபிரானுடைய அணுக்கத தொண்டனாக, இறைவனுக்கு வேண்டிய மாலை திருநீறு முதலியவற்றை எடுத்துச் சென்று வழங்கும் பணியைப் புரிந்து வந்தான்.

ஒருநாள் திருக்கைலையில் உள்ள நந்தனவனத்தில் தேவி கூந்தலில் அணியும் பொருட்டு, அன்னையின் தோழிகளாகிய அனிந்திதை கமலினி என்னும் இருவரும் பூக்கொய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஆலால சுந்தரன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். அவன் அங்கே மலர் கொய்து கொண்டிருந்த இருவரையும் கண்டான். அவன் உள்ளத்தே ஒரு கிளர்ச்சி தோன்ற, அவ் விருவர்பாலும் தன் மனத்தைப் போக்கினான். அவனைக் கண்ட அவ் விருமாதரும் அவனுடைய திருவுருவ எழிலைக் கண்டு உள்ளத்தே இருந்தினர்.

ஆலால சுந்தரன் மலர்களைக் கொய்து சென்றான். மங்கையர் இருவரும் அப்படியே மலர் கொய்து எடுத்துச் சென்று இறைவியை அடைந்தனர். சிவபெருமான் ஆலால

உதவா(து) ஒருவர் ஒதுங்கினரே ஆயின,
கதமாகக் கொள்ளார், பிறமுயல்வு காண்பாரே.

சுந்தரன் தன் உள்ளத்தை இந் மங்கையர்பால் போக்கிய செய்தியை உணர்ந்து கொண்டான். அவனை நோக்கி, " நீ இருவர்பாலும் காதல் கொண்டனை. அந்தக் காதல் கனிந்து இன்பம் பெறவேண்டும் ; அந்தச்செயல் நிலவுலகில்தான் நிகழவேண்டும். ஆதலின் நீ உலகில் பிறந்து, அந்த இருமங்கையரோடு ஒன்றி இனபுற்று வாழ்ந்து, பின்பு இங்கே வருவாயாக " என்று பணிததான்.

அதுகேட்ட ஆலால் சுந்தரன், கைகளைக் கூப்பி, " எம் பெருமாளே, தேவரீருடைய திருவடிக்கு அணுக்கத் தொண்டு புரியும் பேறு அடியேனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இங்கிருந்து பிரிந்து உலகில் பிறவி எடுத்தால் நான் மயக்கமுற்று வருந்துவேனே ! அந்த மையல் மாணிடப் பிறவியிலே என்னை வந்து தடுத்தாட் கொண்டருள வேண்டும் " என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டான். இறைவன் அப்படியே செய்வதாக அருளிஞன்.

அன்று அங்கே நிகழ்ந்த இந்த அருட்செயலின் விளைவாக, மாதவம் செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடவும். தீதிலாத் திருப்பதிகமாகிய தொண்டத்தொகை தோன்றவும், ஆலால் சுந்தரன் திருநாவலூரில் ஆதிசைவ குடும்பத்தில் நம்பியாரூரராகத் தோன்றினான். அநிந்திதை திருவாரூரில் பரவை நாசசியாராகவும், கமலினி திருவொற்றியூரில் சங்கிலி நாசசியாராகவும் தோன்றினார்.

(தொடரும்)

செல்வர் தகாதன செய்தாரென் றேளதிர்ந்தல்,
பொல்லாப் புலியைத் துயிசெழுப்பல் பேரீலுமரோ.

திருப்புகழ் விரிவுரை.

(குகநீ)

கைத்தல நிறைகனி அப்பமொ டவல்பொரி கப்பிய கரிமுகன்	அடிபேணிக்
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ ! கற்பகம் எனவினை	கடிதேகும் ;
மத்தமும் மதியமும் வைத்தீடும் அரன்மகன் மற்பொரு தீரள்புய	மதயானை
மத்தள வயிறனை உத்தயி புதல்வனை மட்டவிழ் மலர்கொடு	பணிவேனே ;
முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில் முற்பட எழுதிய	முதல்வோனே !
முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவன் உறைரதம் அச்சது பொடிசெய்த	அதீதிரா !
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும் அப்புன மதனிடை	இபமாகி
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை அக்கண மணமருள்	பெருமானே !

(பதவுரை.) (கைத்தல்.....கற்பகம் என.)

கைத்தலம் நிறை கனி அப்பமொடு அவல் பொழி கப்பிய கரிமுகன் அடி. பேணி - கரத்தில் நிறைநத கனிகளையும், அப்பங்களுடன் அவல்களையும், பொரிகளையும், (வாரி) உண்

எண்ணுகுண நல்லோடுரன் (று) எண்ணூர், எளியவரேல் கண்ணி மனம்வருந்தத் காசினியோர் ஏசுவரே.

கிற' ஆணைமுக கண்பதியின் திருவடிகளை ஆவலித்து வழிபட்டு :

கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ - (சொருப தடத்த லட்சணங்களைக்) கற்கும் திருவடி சம்பந்திகளின் (இன்ப) அறிவில் உறைப்பேறி இருப்பவரே !

கற்பகம் - (காலத்தில் உதவுகிற) கற்பகத் தருவே !

(முத்தமிழ்.....முதல்வோனே !)

முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதலில் முற்பட எழுதிய முதல்வோனே - (இயல் இசை கூத்து எனும்) முத் தமிழின் (உயிர் நாடியான) முறைமைகளை, (மலைகளின்) முற்பட்ட (கயிலை) மலையில், முதன் முதலில் எழுதி வைத்த முதற்பெருந் தெய்வமே !

(முப்புரம்.....தீரா)

முப்புரம் எரி செய்த அச் சிவன் உறை ரதம் அச்சு பொடி செய்த அதி தீரா - (விண் மண் பாதலங்களில நிமிர்ந்த) திரிபுரங்களை நெருப்பிற்கு இரை யாக்கிய, அச் சீகண்ட ருத்திரர் இருந்த (பூமியாகிய) தோளின் அச்ச பொடிந்து போய் படிச் செய்த மேதகு தீர மேலோனே !

(அ.....மணம் அருள் பெருமாளே என.)

அத் துயர் அது கொடு சுப்பிரமணி படும் அப்புனம் அதன்இடை இயம் ஆகி - (ஆன்மாக்கட்கு அருளும்) அப் பெரிய இரக்கம் காரணமாக, சுத்தப் பிரமமான குமரன் சுற்றிக் கொண்டு இருந்த அத் திண்ப்புன நடுவில், (உயர்ந்த முழு) யானை உருவம் கொண்டு ;

அக் குற மகளுடன் அச் சிறு முருகளை அக்கணம் மணம் அருள் பெருமாளே - (இசசா தேவியான) அந்தக் குறவர்

ஆறுபல சேர்ந்தாலும் ஆர்கடலின உப்பகலா,
வீறுடையர் சேர்வதனால், வீணர் திருந்துவரோ.

குலக் கோதையுடன், அந்த இளம் பரிபூரண இறைவனை, (வந்த) அதே நேரத்தில் மணம் புரியும்படி திருவருள் பாவித்த பெருமையில் உயர்ந்த பெரியோனே! என்றெல்லாம் (விநயம் காட்டி) விளித்த அளவில் :

வினை கடிது ஏகும் - (கலகலப்பான சஞ்சித ஆகாமிய) கன்மங்கள், (பொருபொருத்து) ஓடிப் போய்விடும் ;

(அதனை யறிந்தேன் ஆதலின்),

(மத்தமும்.....பணிவேனே !)

மத்தமும் மதியமும் வைத்திடும் அரன் மகன் - (மதிப் பிலா) ஊமதத மலரையும், (மதிப்பிற்குரிய) சந்திரனையும், (ஒருசேர) அணிந்திருக்கும் (முதல்வரான) சிவனாரது மூத்த பிள்ளையும் ;

மல்பொரு திரள் புய மதயானை - மல்லர்களை மோதிகிற திரண்ட தோள்களை யுடைய மும்மத யானை முகத்தரும் ;

மத்தள வயிறனை - மததளம்போல் (பெருத்த மாபெரும்) திருவயிற்றை யுடையவரும் ஆன ;

உத்தமி புதல்வனை - உத்தமியான உமாதேவியாரின் (கருணை) மைந்தரான கணபதியை ;

மட்டு அனிழ் மலர் கொடு பணிவேனே - மணம் வெளிப் படும் மலர்களைக் கொண்டு, (வாழ்வு பெற அடியேன்) அர்ச்சித்து வணங்குவன, (எ - று).

குறிப்பு :—கைத்தலம் - கையாகிய இடம் ; பண்புத் தொகை. கனி - வாழை மா பலா முதலிய கனிவகைகள் ; கனிந்து இருத்தலின், கனியெனப் பெற்றது. கரி - கரத்தை யுடையது ; கரம் - துதிககை, காரணப்பெயர். கப்புதல் -

கெடுக்க முயல்பவர், நடடூலும் கேடரே ;

அடுககா திருந்தால், அஹமதிமனம் ஆகும்மே.

வாய் நிரம்ப இட்டு விழுங்கல். பேணுதல் - விரும்பித் 'தொழுதல்; "கடவுட் பேணி" எனவரும் குறிஞ்சிப் பாட்டில் நச்சினூர்க்கினியர் செய்த உரை இது.

கற்பகம் - கற்பித்துத் தருவது எனும் பொருட்டு; இது தெய்வத் தருக்களுள் ஒன்று, உவமையாகு பெயராய்க் கணபதியை உணர்த்தியது. "வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ, வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ" என்பது திருவாசகம். அச்சது, துயரது, புனமது என்பவைகளில் உள்ள அது, பகுதிப் பொருள் விகுதிகள். அகரங்கள் - பண்டறி சுட்டுகள்.

விரிவுரை.

முக்குணத்தில் சத்துவம் முதன்மையானது. உணவிற்குத் தக்க உணர்வு அமையும். அன்பர்கள் அதனை அறிவர். அது கருதியே உவந்து தாங்கள் உண்ணும் கனிகளை, அப்பங்களை, அவல்களை, பொரிகள் முதலியவைகளை நிமலன திருமுன் நிவேதிப்பர்.

"விரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற்கு" எனும் பட்டினத் தடிகளின் திருவாக்கு, ஊன்றி இங்கு உணரத் தகும்.

கனிந்த அன்பர்கள் நிவேதனங்களை, கணபதிப் பெருமான் கை நிரம்ப அள்ளுகிறார். கப்கப் என்று இனிய திருவாயில் இடுகிறார். கையும் வாயும் விரைவதனால், கொடியிகள் இரண்டும் கொப்புளிப்பனபோல் ஆகின்றன. அந்த வேகம். ஜீவபோதத்தை உண்டு ஜீவனுக்கு அருளும் ஆர்வப் பெருக்கை அறிவிகின்றது. 'கப்கிய' எனும் சொல்லை, பலதரம் உச்சரித்துப் பாருங்கள். அப்போது தெரியும் அந்த அருமை!

வலியார் சினமடைய, வார்த்தைசொல்ல தீதே;
வலியதெனக் கோங்குகினை ஏறினவர், வாழ்வாரோ.

துதிக்கை வேகமும் திருவாய் விரைவையும் ஆரம்பத்தில். காட்டிய அத்தர், அதன்பின் ஓம் வடிவான கம்பீர தம் திருமுகத்தைக் காட்டுகிறார். அதன்பின், காணுமாறு தம் திருவடிக்கையும் காண்பிக்கிறார்.

ஒளிமயமான உணர்வை, ஞானசக்தி உதவுகிறது. கிண்கிணு என்று அதைச் செயல்படுத்துகிறது கிரியாசக்தி. அந்த இரண்டுமே அவர்தம் திருவடிகள். வாழ்விக்கும் அவைகளை வழிபட்டால், கலங்கிய அறிவு தெளிவுபெறும். பொருளற்ற செயல்கள் போய்த் தொலையும்; புனித அனுபவங்கள் உணர்வில் பொங்கி எழும்.

அந்த அருமையை உணரும் அடியவர்கள், அத் திருவடிகளைத் தொழுது வழிபட்டுத் துதிக்கின்றனர். அதன் பயனாக, அவர்கள் அனுபவ ஞானம் பெறுகின்றனர். அதன்மூலம் அவர்கள் கற்ற கல்விதான் கல்வி. அவர்கள் அறிவை, வியாபக கணபதியின அறிவு விழுங்கி விடுகிறது.

“ யானாகிய எனனை விழுங்கி, வெறும்
தானாய் நிலைநின்றது தற்பரமே ”

எனும் அனுபூதியும், ‘ மாணிக்க வாசகர் அறிவாற் சிவனே ஆயினார் ’ எனும் இலக்கண விளக்க வுரையும், இங்கு எண்ணத்தகும்.

“ கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியை. ”

“ கலலார் நெஞ்சில ரில்லான் ஈசன் ”

எனும் திருமுறைகள், இங்கு நம் நினைவில் எழுந்து நிற்கின்றன. ஆ !

‘ கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறையவ !

என்று, ஓதும் போதே உள்ளம் உருகுகின்றதே !

பணடுறுத்துச செயத பழவினையாம் பாழ்சரக்கைக்
கொண்டுவந்து, நம்மேல் கொட்டுகின்ற திவலுலகே,

அடியவர் அறிவில் இருக்கும் 'ஆனைமுகப் பரமர்; அவர் கட்டு எது எது தேவை என்பதை யறிந்து. காலத்தில் உதவும் கற்பகமே ஆகின்றார்.

தணிப்பெரும் உயிர்ப்புடையது தமிழ் மொழி. அது, முத்தமிழ் அடைவு' என்று அறியப் பெறும். எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி, அகம் புறம் என அம்மொழி, வரையறை யில்லாத அமுதக் கடல்போல் வளர்ந்துள்ளது.

எம் மலையினும் கயிலை மலை, ஏற்றம் பெற்று இருக்கிறது. அது இனப சாந்திய தெய்வ இடம். மாபெரும் அம் மலையில், உவகை தரும் தமிழின் உயிர்ப்பை, ஏரம்ப கணபதி ஏராள மாக எழுதி வைத்துள்ளார்.

அகத்தியர் ஒருநாள் அங்குச் சென்ற போது, அம் மலையின் ஒரு பகுதியில், இனிய தெய்வமணம் எழுந்தது. அதை அனுபவித்த குறுமுனிவர், என்ன மணம் இது? என்றார்.

தமிழ்! தமிழ்! தமிழ் மணம் என்றார் சிவபெருமான.

மொழியில் மணம்; என்ன வியப்பு! அதை, விமலா! அடியேற்கு உபதேசித்து அருளும் என்றார் அகத்தியர்.

தமிழ் நாட்டுத தணிகையில், அறுமுகப் பரமனிடம் அறிந்துகொள் என்றார் அமலர்; அப்படியே அறிந்து கொண்டார் அந்த அருந்தவர். இவ் வரலாறுகளை, உணர்வார் உள் ளம் புனிதமுறும்.

இச் செய்திகளை,

'முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில்

முற்பட எழுதிய முதல்வோனே!'

என்று, நானூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரே அறிவித்து வைத்தவர் நம் அருணகிரிநாதர்.

உயாகுடியில் தோன்றினருக்கு ஒருதவி இல்எனினும்,
வயக்கன்(று,) எருதாதல் போன்(று)அறிவால் வாழ்வாரே.

தமிழும் முந்து தமிழ்; எழுதிய மலையும் முந்து முலை; எழுதியதும் முந்திய காலம்; எழுதியவரோ எவர்க்கும் முந்திய முதல்வர்; பேஷ். என்ன அருமையான அனுபவம்!

ஒரு செயலை ஆரம்பிக்கு முன், வரத கணபதியை வழி படல் வேண்டும்; உயர்ந்த புண்ணிய ஆற்றல், அதன்மூலம் உருவாகும். எந்த இடையூறும் எழாதபடி, கம்பீர அந்த ஆற்றல் கை கொடுக்கும்.

அதை உலகர்க்கு அறிவிக்க, சீகண்ட ருத்திரர் திருவுளம் பற்றினார். மும்மலம்போல் மோதிய பொல்லா முப்புரத்தை அழிக்கப் புறப்பட்டார். வரத கணபதியை வழிபடாமையால், முன்னேறிய தேரின் அச்ச முறிந்தது.

ஒடிந்தால் அச்சிற்கு ஒட்டுப் போடலாம்; அது பொடியாய் அல்லவா பொரிந்தது!

இப்படி ஒரு ஆடல் நிகழ்ந்த இடம், அச்சிறுபாக்கம். அச்செயல் செய்த பிரான், அதி தீரர் என்று அறியப் பெறுகிறார்.

அருட்சத்தி அண்மையில் இருந்தால், ஆண்டவன் அருளை ஆன்மா அடையும். வள்ளியார், அருள உள்ளம் வாய்த்தவர். அந்த இச்சா சக்தியாகிய கார்மேகம், காலான் றிக் கருணைமழை பெய்யாதேல், உயிர்களாகிய பயிர்கள் உலர்ந்துவிடும்.

தன வலத்தில் அத்தேவி வந்து தங்க வேண்டும்.. சில காரணம் கருதி குறவர் குலத்தில் உதித்திருக்கும் அவரை, மான் காட்டி மாண பிடிப்பார்போல், ஆடல் பல காட்டி ஆள வேண்டும் என்று, பேரிரக்கம் கொண்டான் அப்பெருமான்.

புனிதமுகம் கண்டாலும் பொறுக்காப் பகைவர் தனையகலல், நன்றும்; இலதேல் தவறுறுமே.

அந்த இரக்கம், அத்துய ரதுகொடு என்பதில் அறிவிக்கப் பெற்றது.

மறவனாய், வேங்கை மரமாய், வைதிக அந்தணனாய் மாறி மாறி வேடம் பூண்ட அந்தக் கால்ங்களில், நம்பன் துயரம் கொண்டவன்போல் நடித்ததெல்லாம், அருள் நாடகங்கள்.

காமத்தால் வந்த கலக்கம் என்பது, மாபெரும் பாவம். அவன், சு—பிரஹ்மண்யன் ; சொருபத்தில் சுத்தி பிரஹ்மம் ; தடத்தத்தில தூய அந்தணனாகத் தோன்றுபவன். இச் செய்தி எவர் நினைவிலும் இருக்க வேண்டும் என்று, அருளோடு எச்சரிக்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

தினைப்புன இடையில், செவ்வேள் கருத்தைப் புரிந்து கொள்ளாது சினந்தார் வள்ளியார்.

“முன்னே வருவாய் முதல்வா!” என்று, முருகவேள் நினைந்தார். அதே அமயம், யானையாகிக் கணபதி எதிர்வந்தார்.

காட்டாளை யாயின், வள்ளியார் கலங்க மாட்டார். மண்ணில் காலுந்நறி, விண்ணாளாவி விளங்கி, எண் திசையிலும் நிறைந்து வந்த வீட்டாளை அது.

அறிந்த மனம் அஞ்சியது. எப்படி ஓடினாலும் எதிர்வரும் அது கண்டு, வைதிக வயோதிக குமரன பின்புறம் வந்து, அடைக்கலம் என்று வள்ளியார் அலறினார். கம்பீர யானையின் திருவுருவம், ககனத்தில் எழும்பிக் கரந்தது.

“முன்னுக்கு தோளும், முகங்களோர் முவிரண்டும்.

கொணரார் வைவேலும், குலிசமும், ஏனைப் படையும்,

வெடடியும் வெட்டாதும் விழுதலிலா நற்கிளைபோல்,
கட்டித் தழுநட்பும், கடுநெஞ்சம் சிலர்க்குளதே.

பொன்னூர் மணிமயிலும் ஆகப், புனக்குமரர்
மின்னுள்கண் காண வெளிநின்றனன் விறலோன்.”

உடனே அறிவில் ஒளி உதித்தது.

மகள் என்பதால், தேவி இளையவள் ; சிறு முருகன் என்பதால், அவரும் இளம் பரிபூரணர். தெய்வத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. “இபமாகீ, அக் குறமகளுடன் அச்சிறு முருகனை அக்கணம் மணமுள் பெருமானே” என்பதில், இவைகளை யறிகிறோம்.

இவ்வளவு செய்தவர் பிள்ளையார்தான் ; அனுபவத்தில் பெரியவர்க்கெல்லாம் பெரியர் ஆதலின, அவர் பெருமான் என்று எண்ணப் பெறுகிறார்.

1. அடியவர் புத்தியில் உறைபவ !
2. கற்பகமே !
3. முதல்வோனே !
4. அதிதீரா !

5. பெருமானே என்று உருவேற்றிய அளவில், சேமித்து வைத்த முதல்போன்ற சஞ்சிதமும், அவ்வப்போது எடுத்து அனுபவிப்பது போன்ற பிராரததுவமும், மேலும் போட்டு நிரப்புதல போன்ற ஆகாமியமும், ஓடிக் கால்வாங்கி ஒழிந்து விடும். இவைகளைப் பலவகையில் அறிந்தேன்.

எவரும் மதிக்காதது ஊமத்த மலர். எவரும் மதித்தற்கு உரியது மதி. இந்த இரண்டையும் ஒருசேர அணிந்த கணபதி, ஏற்றத தாமழவை எண்ணுதார் ; விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாதார் ; தாழ்ந்தாரை உயர்த்துவார் ; உயர்ந்தாரைக் களங்கம் ஒழித்து ஆட்கொள்வார் என்று உணரலாம் அல்லவா !

பிறந்து இறந்து, இறந்து பிறந்து. ஓயாது அல்லல் உழக்கும உயிரகளின் இளைப்பகற்றி, சிறக்க ஆள்பவர் சிவபிரான்.

ஒருபிள்ளைக் குப்பால், ஒருபிள்ளைக் கோநீர்
நருதாய்போல், மன்னர் முறைகோடல் தாமுறையோ.

அவரது குமாரர் இவர் எனில், தந்தை நிகையே தநயர் நிகை என்று சொல்லியா தெரியவேண்டும் !

கயமுகன் போல்பவர், இடையிடை எழுவர் ; பரம சாதுக் களைப் பலவகையாகப் பாதிப்பர் ; அக் கொடியரைக் கடிந்து, கனிவொடு பக்தர்களைக் காப்பாற்றும் அவரை,

'மற்பொரு திரள்புய மதயாணை' என்று மதிக்கிறது மாநிலம். அருளார் தண்மை, புனித கருணையாகிப் பொழிதலின், மதயாணை என்று மதியிகு நல்லோர் மதிக்கின்றார்.

எத்தனையோ உலகங்கள், அவர் திருவயிற்றில் இருக்கின்றன. அதை, 'மத்தள வயிறு' என்ற அளவில்தான் கலபமாகச் சொல்ல முடிகிறது.

எந்த நேரததும் பதியை எண்ணுவார். அதனால் வரும் பயனை, ஆனமாக்கட்கு அருள்வார். இத்தகைய உமாதேவியைத் தவிர, உத்தமி என்ற பெயர்க்கு உரியவர் வேறு எவரும் இல்லை. அந்த உத்தமி பெற்ற பிள்ளையை, உத்தமர் என்று உணர்கிறது உலகம்.

இப் பாடலில் உள்ள பல செய்திகளை, அமிர்தவசனி வெளியீடான விநாயகர் அகவல் விரிவுரையில் விரிவாக அறியலாம்.

(1) மத்தம் வைத்திடும் மகன் ; (2) மதியம் வைத்திடும் மகன் ; (3) அரன் மகன் ; (4) மதயாணை ; (5) மத்தள வயிறன் ; (6) உத்தமி புதலவன் எனறெல்லாம் உணரப் பெறும் பெருமானை, அடியேன மணம் கமழ் மலர் கொண்டு வழிபடுவேன். அதன் பயனாக, இனிப் பாடவுள திருப்புகழ் களில் •பழுது பிறவாது ; பொலிவு நிறை முருகானுபவம் பொங்கி வரும் என்பது, இசையெச்சமாக இருக்கிறது.

வாழ்க திருப்புகழ் வளம்.

ஒடி.

பாம்பனடிகளும் பன்னிருகைப் பெருமானும் (திருப்புகழ்சுதூர் சே. த. ராமலிங்கம் பிள்ளை, B.A., B.T.)

அடியவர் சிறப்பு :—

ஆண்டவனாத தம் இதயமலரில் இருத்தி வழிபடும் பெரியோரெல்லாம் அடியவர்களே. "பததுக்கொலாம் அடியார் செய்கைதானே" என்பது அப்பரடிகளது அமுதமொழி. பத்துவிதச செயலுடையர் அல்லது இறைவனைப் பற்றும் உள்ளம் உள்ளவிராதல் அடியர் செயல என்னலுமாம். பறறத்தக்க பொருளாக இறைவனைப்பறறிய மெய்யடியர் வரிசையில் அருணகிரிநாதரும் ஒருவராவர்.

அருணகிரியரக்குக் குருபூசை :—

சைவமுந் தமிழுந் தழைத்தினிதோங்க அருள்வாழ்வு ஈடத்திக் காட்டிய அடியவர் பெருமக்கள் நால்வர் எனலும் அப்பர், சம்பநதர், சுந்தரர், மணிவாசகர் என்ற சமய குரவராவர். அவர்களுக்குத் திருநாள் விழாக கொண்டாடப்பட்டு வருவது யாவருமறிந்ததே. அறுமுகச சிவத்தின் திடவிய நெஞ்சுடைய அடியவரான ஸ்ரீமத அருணகிரிநாத சுவாமிகளுக்குக் குருபூசை விழா எவரும் யாங்கனும் செய்யாமை குறித்துப் பாம்பனடிகள வருந்தினார். சைவசமய குரவர்களுக்கு அவரவர் அடைந்த திருநாள் விழாக்களை அறிதற்குப் பழம்பாடல்களும் பிற ஆதரவுகளும் கிடைக்கின்றன. நமது அருணகிரிநாதருக்கு அவ்வனம் கிடைக்கவில்லை என்பது பெருங்குறையா யிருந்தது. ஒருசமயம் அடிகளாரது தியானத்தில் "உத்தராயணத்து ஆரூம பெளர்ணமியே அருணகிரித் திருநாள்" என்ற திருவருள் குறிப்பு கிடைத்தது. இதனையே இறையருள் எனக்கொண்டு அடிகளாரும்

பிள்ளைகளைத் தாய்மருட்டிப் பின்திருத்தும் செய்திபோல், கள்ளமன மன்னர்களைக் காய்வார் அமைச்சர்களே.

முதல் விழாவைத் தாமே மிகச் சிறப்பாக நடத்தியதோடு, தம் சீடரைக் கொண்டும் நடத்துமாறு பணித்தருளினர். அருணகிரிநாத சுவாமிகளைத் தாம் பாடும் பதிகத்தின் இறுதியில் வைத்து மறவாமல் பாடும் நியமமும் இவ்வடிகளிடத்தில் காணப்பட்டது. இவ்வடிகளாரது நெறியும் சேயோன் ஒருவனையே புகழ்நத அருள் அருணகிரியார் நெறியாகும். ஆறு மூகன் அடிமலர் போற்றி அருள்பெற வேண்டும் அன்பர்கள். அருணகிரி அண்ணலை மறக்கலாமோ?

பெரும்பெயர் முருகன் :

தண்மலர்க் கடப்பந் தாரினனாகிய சண்முகப் பரமனுக்கு அழங்கும் நாமமந்திரங்களுள் ஒன்று முருகன் எனபது. இச் செந்தமிழ்த் தீஞ்சொல் தேன், இளமை, அழகு, மணம், தெய்வத் தனமை, திருவிழா என்ற பல பொருள்தரும். எனவே முருகனும் தேனென இனித்து, மணம்கமழ் தெய்வத்து இளநலங் காட்டி, விழாவில் காட்சியளிப்பன் என்க. விழாவுக்கே உரிய முருகனை வழிபட்ட அடியரான பாம்பனடிகளும் விழாவயர்நது வழிபட ஒரு வாய்ப்பு குமரனருளால் கூடியது. அது மயூரவாகன சேவன விழா எனப் பெயர்கொண்டது. இனி அதன வரலாற்றைக் கேட்போம்.

முற்றிந்த காலும் முதல்வன் அருளும் :—

சாலிவாகன சகாபதம் 1846-க்குச் சரியான உருத்ரோத் காரி ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 12-ம நாள் (27-12-1923) வியாழன் பகலில் பாம்பனடிகள் சென்னை தம்புசெட்டித் தெரு நடுவில் வருகிறார். தெற்கு நோக்கி ஒரு குதிரைவண்டி வேகமாக வந்தது. அடிகளாரைக் கீழே தள்ளியது. அதன்

தாட்சண்யம் என்றும் தரணிபர்கள் கொள்ளார் ; அவ் வீட்சண்யம் என்றும் விருத்திதரும் கண்டாமே.

சக்கரம் ஏறி அடிகளாரது இடக்கணக்கால் எலும்பை முறித்தது. இரத்தம் வீறிட்டு எழுந்தனர். கண்டவர் கண்ணீர் விட்டனர் ; கூட்டம் கூடியது. அடிகளாரை எங்குக் கொண்டு பேரவதென்று புரியவில்லை. சுவாமிகளே தமது கால் முறிந்தபோதும் கந்தன் கழலினையே கருதி மௌனமாயிருந்தார். அவரைப் பலரும் பன்முறை கேட்ட பிறகு, " உங்கள் கருத்துப்படிச் செய்யுங்கள் " என்று கூறிவிட்டனர். பேரன்பராய் அவ் வண்டியிலிருந்த ஒருவர் சுவாமிகளை வண்டியிலேயே கொண்டுபோய் அரசினர் மா மருத்துவ மனையில் (General Hospital) சேர்த்தனர். திரிநிலை மாடம் (Munroe Ward) பதினேராவது எண்ணுள்ள படுக்கையில் அடிகளை இருத்தினர். உடனே சுவாமிகளது சீடரும் திருவல்லிக்கேணி பிரபல சோதிடருமான சின்னசாமி பிள்ளையவர்களும் அவரது அருமை மனைவியாரும் வந்து கண்டு மிக மிக வருந்தினர். சுவாமிகளைச் சிலர் தாம் யாது செய்யவேண்டும் என்று கேட்டனர். உடனே பாம்பனார் சிறந்த மந்திர மறைநூலான சண்முக கவசம் பாராயணம் செய்யுமாறு பணித்தனர்.

கால் பொருந்தும் காட்சி:—

சுவாமிகள் கட்டையை ஏற்றுச் சண்முக கவச பாராயணம் செய்தவர் மூன்றுபேர். அவர்களுள் சின்னசுவாமி சோதிடரே மிகக் கியமத்தோடு நெடிது பாராயணம் செய்தனர். சண்முக கவசத்தில் 8-ம் பாடல முழுவதும் காலைப்பற்றிய செய்தியே கழறும். அப்பாடலை நமது சோதிடர் படிக்கும்போதெல்லாம் தம் பூசை அறையில் தமது எதிரில் பாம்பனார் திருவடி காட்சியாகும். முறிந்த காலே இரண்டு வேல்களால் பிளவுபடாதவாறு பூட்டி ஒரு வேலின் முனையில் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். அடிகளாருடைய முறிந்த

பஞ்சத்தும் பரிமிகள், பரிணர்க் குணவளித்தாள் ;

எஞ்ஞானமும் பிட்சைத்ர, இல்லறத்தார் உள்ளனரே.

கால் பொருந்தும் நாள் வரையிலும் இக்காட்சி நிகழ்வதாயிற்று. உழைப்பின் வாரா உறுதிகள் உளதோ !

பொன்மயில் நடனம் :—

மருத்துவ மனையினர் படம்பிடித்துச் சிகிச்சை தொடங்கினர். பாலும் பழம் முதலியவைகளை அடிகளாருக்கு திருவல்லிக்கேணி சோதிடரே அளித்து வந்தனர், படுக்கைக்கு வந்த பதினொன்றாம் நாளிரவு அடிகளார் படுத்திருந்த நிலையில் மேற்சூ திசையிலுள்ள வானவெளியில் இரண்டு பசும்பொன்மயில்கள் களிநடம் புரியக் கண்டனர். வலப்புறத்திருந்த மயில் பிபரியது; இடப்புறத்தது சிறியது. இரண்டும் நிலத்தில் கால் வைக்காமலேயே ஆடல் புரிந்தன. இவற்றைக் கண்ட அடிகளார் உள்ளமும் கண்களும் குளிர்ந்தன; கைகுவிதது இறைஞ்சினர்; உடனே அவ் வற்புதக் காட்சி மறைந்தது.

“ விண்மகிழ்ந்திட வேல்விடு வேள்மயிற்
கண்மகிழ்ந்தெழல் தாசற்குக் காட்டினான்
மண்மகிழ்ந்திட மாக மகிழ்ந்திட
எண்மகிழ்ந்த பனனொன்றி னிராவிலே ”

(அசோக சால்வாசம்)

மயூரவாகன சேவன விழா :—

சுவாமிகள், செவ்வேட்பரமன் செயலால், செம்பொன்மயில்கள் காட்சி வழங்கிச் சேவித்த நனனானே மார்கழி வளர் பிறைப பிரதமையாகும். அந்த நாளையே நமது சுவாமிகள் மயூரவாகன சேவன விழாவாகச் சுமார் ஆறு ஆண்டுகள் வரையிலும் தாமே நடத்தியிருளினர். இவ் விழாவில் வளளி மனானது வடிவேல, வசசிராயுதம், குடை, கொடி, ஆலவட்டம் முதலிய விருதுகளன்றி வேறு திருவுருவத்திற்கு விழா

திறந்த உளத்தர் திகழ்நட்பா ஆவார் ;

மறந்தும் பழுது மனங்கொள்ள மாட்டாரே.

கிடையாது. இவ் விழாவின் வரலாற்று விளக்கம் கூறும் ஸ்ரீமத் குமார சுவாமியத்தில், “அசோக சாலவாசம்” படிக்காமல் விழா நிறைவேறியதாகாது. இவைகளே இவ்விழாவின் சிறப்பியல்களாம். இவ்விழாவை அடிகள் அருளியவாறே அவரது சீடர்களான மஹா தேஜோ மண்டலத்தினர் இந்நாள் காறும் சிறப்புற நடத்தி வருவாராயினர்.

கந்தன் காட்சி :—

மயில்கள் காட்சி மறைந்தால் இனி வேறொரு காட்சி என்று கிட்டுமோ என்று வருந்தி யிருந்தார் அடிகள். அவர்கள் மனமகிழும்படி ஒருநாள் ரவு சுவாமிகளுடைய படுக்கையில் ஒரு செம்மேனிச் சிறுகுழந்தை படுத்திருந்தது. அடிகளைத் தரிசித்ததும் அது மறைந்தது.

மயிலோன் வாக்கு :—

ஒருசமயம் அடிகளார் செவி கேட்கும்படி ஒரு திருவாக்கு எழுந்தது “இன்னும் 15 நாட்களில் கால் குணமுறும். அது வரையில் மருத்துவ மனையை நீங்கவேண்டாம்” என்று பணித்தது. அவ்வாறே குறித்த தவணைக்குள் அடிகளார் காலும் குணப்பட்டு விட்டது. அடிகளாரும் மருத்துவ மனையில் தமக்கு உதவியவ ரனைவருக்கும் ஆசி வழங்கி விடை கொண்டார்.

ஸ்ரீமத் குமாரசுவாமியம் :—சுவாமிகள் அங்கிருந்து புதுப் பாக்கம் குழந்தைவேல் முதலியார் வீட்டிற்குச் சென்று, பிறகு சென்னை, பெத்துநாயக்கன பேட்டை, நம்புலய்யர் தெரு, 43-வது எண்ணுள்ள ஸ்ரீ ஜகன்னாத முதலியார் வீட்டு மேன்மாடியில் வந்து தங்கினர். மேலே கூறிய கால் முறிவு, கடவுளருள் முதலியவற்றை அடிகளார் இயற்றிய ஸ்ரீமத் குமாரசுவாமியத் துள் பின்னர் செய்யுளாகப் பாடிச் சேர்த்தனர்.

அதுபூதி விளக்கம்

மிடி என்ற பாவி

(கி. வா. ஜகந்நாதன்)

திருவள்ளுவர் மனித வாழ்வில் கொள்ளத்தக்க நற்பண்புகளையும் தள்ளத்தக்க தீய பண்புகளையும் தனித்தனியே எடுத்துச் சொல்கிறார். இரண்டு இயல்புகளிடம் அவருக்கு அழ்வற்ற வெறுப்பு. அந்த இரண்டு குணங்களையும் குணிகளைப்போல வைத்தப் பாவி என்று வைகிறார். ஒன்று அழுக்காறு; மற்றொன்று வறுமை.

“ அழுக்கா நென்ஒரு பாவி திருச்செற்றுத்
தீயுழி யுயத்து விடும் ”

“ இன்மை யெனஒரு பாவி மறுமையும்
இம்மையும் இனறி வரும் ”.

என்பனவற்றில் இதனைக் காணலாம்.

அருள் உடைய நெஞ்சினர் ஏழையைக் கண்டு இரங்குவார்கள். அவனுடைய வாழ்வைக் குலைக்கும் வறுமையைக் கண்டு காய்வார்கள். திருவள்ளுவர் வறுமையைப் பாவி என்று கூறியதைப் போலவே அருணகிரிநாதப் பெருமானும் அதைப் பாவி என்கிறார். திருவள்ளுவர் “ இன்மை எனஒரு பூவி ” என்றார். அருணகிரியார், “ மிடி என்றொரு பாவி ” என்கிறார்.

மிடியைப்பற்றி அருணகிரியார் பல இடங்களில் சொல்கிறார். கந்தர் அலங்காரத்தில், “ எல்லாம் கெடுக்கும் மிடி ” என்கிறார். எல்லாம் எனபதைக் கந்தர் அநுபூதியில் விரித்துக் கூறுகிறார்.

ஒருவர் பொறுமை இருபூலும் நன்மை;
மருவுமிந்த செய்தி மனங்கொள்வர் மாதவரே.

வடிவும் தனமும் மனமும் குணமும்
 குடியும் குலமும் குடிபோ கியவா ;
 அடிஅந் தம்இலா அயிலவேல் அரசே
 மிடிஎன் றெருபா விவெளிப் படினே.

மிடி என்ற ஒரு பாவி வெளிப்பட்டால் மனிதனிடமிருந்து ஒழிந்து போவன இன்னவை என்று இப்பாட்டிற் கூறினார். இந்த பாட்டில் முக்கியமாக உள்ள ஆறைக் கூறிலும், இவற்றின் வீழியே பல இயல்புகளும் நனமைகளும் வறுமையால் போய்விடும் என்றே நாம் ஊகித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பொருள் வருவாய் இன்றித் தடுமாயும் ஒருவனுக்குப் போதிய உணவு கிடைப்பதில்லை. பட்டினியால் வீடுவது அவனுக்கு வழக்கமாகி விடும். சோற்றால் எடுத்த சுவராகிய உடம்பு வேளைக்குச் சோறு போடாவிட்டால் மெலிந்துவிடும் என்பது யாரும் அறிந்ததே. எத்தனை ஆற்றலும் அழகும் படைத்தவனானும் உணவு இன்றேல் அவன் மேனி ஆற்றல் குறையும். முனிவர்களும் தம்முடைய உடலைப் பேணுவதற்காக உணவு கொள்வர். ஆதலின் வறுமையாளன் பசியினால் துன்புறத் தொடங்கும்போது முதலில் அவனுடைய உடம்பில் அதன் சுவடு தெரியும்; அவனுடைய வடிவு வாட்டத்தை அடையும்.

“நான் அணி களையும்; மாணெழில் சிதைக்கும்
 பசிப்பிணி எனனும் பாவி”

என்பது மணிமேகலை.

இவற்றைக் கருதியே வறுமை படையெடுத்தவுடன் முதலில் குடிபோவது வடிவு என்றார் அருணகிரியார்.

பின்பு தனம் குடிசோகிறதாம். வறுமை பற்றாத தொடங்கினால் ஒருவன் சேமித்து வைத்திருந்த பணம் போய்விடும்.

வாக்குமனம் காயுததால் தூயமை வளங்கொண்டு,
 ஊக்கங் கொளும் அமைச்சர், ஊனறுகோல் ஆவாரே.

செல்வம் இல்லாமை தானே வறுமை ; அப்படி இருக்கத் தனம் குடிபோகும் என்று சொல்லுவது எப்படிப் பொருந்தும்?—ஆம்; ஒருவனிடம் செல்வம் ஒழிந்தால் வறுமை வருகிறது. ஆனால் யாரேனும் இரங்கி அவனுக்குச் சிறிதளவு பொருள் உதவுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அந்தப் பொருளைக் கொண்டு அவன் ஏதேனும் நனமை அடைவானா? அதுதான் இல்லை. வறியவனுக்குப் பணம் கிடைத்தால் அதைப் பாதுகாப்பது அருமை. யாரேனும் அதைப் பறித்துக் கொள்வர். வறியவனையும் பொருளையும் ஒரு சேரப் பார்த்தால் அவன் எங்கோ அதைத் திருடி விட்டான் என்று உலகம் அவன்மேல் பழி போட்டுத் துன்புறுத்தும். அப்படியினறி அவன் கையிற் பணம் இருந்தால், அதைக்கொண்டு எளிதிற பெரும் பொருள் ஈட்டலாமென்று சூதிலே தொலைத்து விடுவான். நினறு நிதானித்து, எது செய்யலாம் என்று சிந்திக்கும் திறம் அவனிடம் இராது. ஆதலின் வறியவனுக்குக் கிடைக்கும் தனமும் பறிபோய் விடும் என்றார்.

நல்ல மனமுடையவனாக, தன்னிடம் இருப்பவற்றைப் பிறருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கும் இயல்புடையவனாக ஒருவன் இருப்பான். அவனுக்கு வறுமை வந்துவிட்டால் அந்த இயல்பு மாறிவிடும். பிறரிடம் உள்ளது தனக்கு வரவேண்டுமென்ற ஆவலே மிகும். நல்லமனம் வறுமையின நிழலில் மாறித் தீயதாகிவிடும். அவன் மனத்தைத் திருத்தும் சீரியகலவியுடையவனாக இருந்தாலும், பசிக்கொடுமையால் அந்தக் கல்வியும் அவனுக்குத் துணை வராமல் சோர்ந்து நிற்கும்.

“ பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடுஉம் ”

என்பது மணிமேகலை.

தலைமை கருதிக் கால்தட்டு வார்ப்பு,
கொலைப்பாம்போ டோரறையிற் கூடுவது போலும்மே.

மனம் மாறத் தொடங்கினால் அவனிடம் உள்ள நற்கூணீங்கள் ஒவ்வொன்றாக நழுவிவிடும். பொறுமை மாயும்; அன்பு அகலும்; அஹிம்சை அழியும்; கடவுட் பக்திகூடக் கால் வாங்கிவிடும். திருடியாவது உண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்துவிடும்,

உலகில் தீயகுணங்கள் மல்கி வருவதற்குப் பெரும்பான்மையான காரணம் வறுமை தான். பொருளாதார நிலை (Economic Condition) கேடுறுவதனால்தான் மக்கட் கூட்டத்தினர் தம் கொள்கையை இழந்து துன்புறுகின்றனர்.

பரம்பரை பரம்பரையாகச் சில உயர்ந்த பழக்க வழக்கங்களை உடையவர்களிடம் வறுமை புகுந்தால், அந்தக் குடிப்பிறப்புக்கேற்ற மாட்சி போகும். அதற்குத் தகாத வழக்கம் வந்து தானே புகும்.

“ குடிப்பிறப்பு பழிக்கும் ”

என்று மணிமேகலை கூறுகிறது.

இறுதியில் அவனுடைய குல ஒழுக்கமே நாசமாகிவிடுகிறது. குலம் என்பது ஒழுக்கத்துக்குப் பெயர். எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கால்வாங்கி ஓடக் கடைசியில், உயிரினும் சிறந்ததாக ஒம்பப்பட வேண்டிய குல ஒழுக்கமும் மறைந்து விடுமாம்.

வடிவு போகும்; கிடைத்த தனம்போகும்; நல்ல மனம் மாறிக் குணங்கள் போகும்; குடிப்பிறப்புக்கேற்ற மாட்சி அழியும்; குலவொழுக்கம் அடியோடு மாயும். அந்த நிலையில் மனிதன் வாழ்வதைவிடச் சாவதே நலம். ஆனால் வறுமையாளனிடமிருந்து எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கழிந்தாலும் வாழும் ஆசை மட்டும் போவதில்லை. பிச்சை எடுத்தாயினும் வாழவேண்டுமென்று அவன முந்துகிறான்.

ஊரோடு சேர்ந்து, ஒழுக்குநெறி யோர்ந்தறிவு
தேருகின்ற வாழ்க்கை, தெளிவுபெற்று நிற்குமரோ.

• • இந்த மாயையை என்னென்று சொல்லுவது. கொடிய நோய் வந்தால் உயிர் நீங்கும். வறுமை வந்தாலோ, எல்லாம் நீங்கினாலும் உயிர் நிற்கிறது. அதனால் நாளுக்கு நாள் வறியவன புதிய புதிய அவல நிலைக்கு ஆளாகுகிறான்,

வறுமையும் தொழுநோயும் உடைய பல பிச்சைக்காரர் களைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் கணநதோறும் படும் துன்பம் இன்னதென்று சொல்ல இயலாது. அவர்கள் நினைத்தால உயிரை விட்டுவிட்டால் என்று நமக்குத் தோன்றுகிறது. அவர் களோர், உயிர்வாழ்க்கையில் பற்றை விடாமல், அந்த வறுமை யும் தொழு நோயும் தம்மை உண்ணவும், பின்னும் வாழவே. விரும்புகின்றனர். வறுமை அவர்களிடம் வாழ்கிறது.

அருணகிரியார் சொல்வதைக் கேட்கலாம்.

வடிவும் தளரும் மனமும் குணமும்
குடியும் குன்றும் குடிபோ கியவா

.....

மிடியென் ரெகுபா விவெளிப் படினே.

மிடி என்ற ஒருபாவி தோன்றினால், அது மேலும் மேலும் விளக்கம் பெறுகிறது. அதுகாறும் அங்கே குடிக்கொண்டிருந்த வடிவு முதலியன குடிபோய்விடுகின்றன ! இது, என்னவியப்பு !

ஒருபாவி வந்து புகுவதனால் இத்தனை பேர்கள் வெளி யேறுவது வியப்பல்லவா? அதனால், "குடி போகியவா!" என்று வியக்கிறார் அருணகிரியார். " குடிபோகியவாறு எனன வியப்பு ! " என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

தப்பெண்ணம் என்றும் தழுவும் குணத்தினரை,
இப்பாரில் என்றுமே ஏவர் திருத்துநரே.

ஸ்ரீ மூக மகாமுனிவர் (ரஃபதி.)

அரசர் போஜர், வடநாட்டை ஆண்டவர். கனந்தங்கிய ஒன்பது கவிஞர்கள், அவரது பேரவையை அணி செய்தனர். நவகவி, ரத்னங்கள் என்று, இன்றும் அவர்களைப் புகழ்பவர் இருக்கின்றனர். அவர்களுள் மூவர், தலைசிறந்த தகுதியர்.

ஒருவர் தண்டி ஆசிரியர். அடுத்தவர் காளிதாசர். மற்றவர் பவபூதி.

அலங்கார சாத்திரம், காவ்ய தர்சனம், தசகுமார சரிதம் முதலிய நூற்களைச் செய்த தனிப்பெரும் மேதை தண்டி. அவர், தேவியின் பூரண அருள் எய்திய புனிதர்.

காளியின் அருளால், கவிமழை பொழியும் காளமேகம் ஆனவர் காளிதாசர். உலகம், இவ்விருவரையும் அதிகம் உணர்ந்திருந்தது.

தண்டி தேவ கவி. அவர் அருமையே அருமை என்றார் ஒருவர்.

சீச்சி! கவிராட்சசர் ஆன காளிதாசர் எங்கே, தண்டி எங்கே? காளிதாசரே நம் கவனத்திற்கு உரியவர் என்றார் வேறு ஒருவர்.

ஏட்டிக்குப் போட்டியாக இப்படி இருவரில் ஆரம்பித்த தீ, பொதுமக்கள் உளத்தில் புகுந்தது.

அவர் முன் இவர் எம்மாத்திரம்?

வாயை மூடு! இவர் முன் அவர் நிற்க முடியுமா? என்று, கனகன கனலைப் பலர் வாய்கள் கக்கின.

கொடுத்த கடன்திருப்பித் தூஎன்றால், கொண்டவர்கள், அடத்தால் இலையென்று ஆரவா ரிப்பாரே.

அவர் பெயர் தண்டி. அழகிய சிவிகையான அத் தண்டி மேல், எங்கள் காளிதாசர் ஏறுவார். என் பெயர்க்கு ஏற்றபடி, இப்படியே என்னைத் தண்டி! தண்டி என்கிறார், உங்கள் தண்டி ஆசிரியர் என்று உலும்பினார் சிலர்.

தகுதியிலாரைத் தண்டிக்கும் ஆசிரியர், எங்கள் தண்டி, ஆவேச காளியின் தாசன் உங்கள் ஆள். எங்கள் தண்டி, சாந்த தேவி தாளர். தெரியுமா என்று, இடையிடை பல் இனித்தார் இப்புறத்தார்.

வம்பு மொழிகள், எங்கும் வளர்ந்தன. இப்படியே எங்கும் எழுந்தது கலக நிலை.

இரு புலவர்கட்கும், இச்செய்திகள் சிறுகச் சிறுகச் செவியில் விழுந்தன. அதனால் அவர்கள் மனம் அதிகம் அதிர்ந்தது.

எங்கட்குள், ஏற்றத் தாழ்வுகள் என்றும் இல்லை. வேண்டா இந்த வேதனை வாதம் என்று, இருவரும் ஆரம்பத்திலேயே கலகத்தை அடக்க முயன்றனர். என்ன முயன்றும் பயன் இல்லை. பாமரர் வாயிற பட்டவர்கள், என்றும் அமைதி எய்தியது இல்லையே!

வரவர கலகம், எரிமலையாகி எழுந்தது. இது எங்குப் போய் முடியுமோ என்று, இருவரும் அஞ்சினர்.

ஊர் மக்களை ஒன்று கூட்டினர். கூட்டத்தின் நடுவில், இருபெரும் புலவர்களும் எழுந்தனர்.

தண்டி ஆசிரியரே தலையாயார். அவரிற் பலபங்கு தாழ்ந்தவன் நான் என்று, கரிந்து பொரிந்தார் காளிதாசர்.

முடர்க்கு) உபதேசம் மூதறிஞர் செய்வது.

வாடலிலா மாங்கனியை வாழ்கடலில் வீசுவதே.

கருத்தத் தக்கவர் ஸ்ரீ காளிதாசர்; கடைப்பட்டவன் நான் தகுதி யறியாது தடுமாறுகிறீர்கள் என்று, அதே கூட்டத்தில் ஆத்திரத்தோடு பேசினர் தண்டி ஆசிரியர்.

மககட்டு அஞ்சி, இருவரும் மாறுபடுகின்றனர். காளி தாசரே மேதை!

இலலை இலலை. தண்டியே பலவகையில் தரமானவர் என்று, மீட்டும் எதிர்ப்பையே பொதுமக்கள் தமக்குள் எழுப்பினர்.

எனனீ வேதனை! சுற்ற இருவரும், பாமர மக்களமுன், தம்மைக் காத்துக்கொள்ள முடியாமல கதறினர்.

காளி தாசரே! உமது மேலான தகுதியையும், எனது தாழ்வையும் குறித்துப் பதினாயிரம் சுலோகம் நான் பாடுகிறேன். பாடி அதைப் பரபுகிறேன். அப்போதாயினும் இவர்கட்டு அறிவு வருகிறதா என்று பார்க்கிறேன் என்று, கண்ணீர் பெருக்கித் தண்டி கதறினர்.

கூடாது. கூடவே கூடாது. அதே செயலை நான் செய்கிறேன். என்னை மறுக்க வேண்டா என்று, கைகூப்பி வேண்டினர் காளிதாசர்.

ஆ! இருபெரும் புலவர்களின் மனநிலை, எவ்வளவு அருமை! உலகம் இதனை உணரவில்லையே.

சரிசரி. நானும் நீரும் வாதம் புரியலாம். எப்படியோ நான் தோற்பது இயற்கை. அதன் மூலம், எவர் உயர்ந்தவர் என்று, பொல்லாத இவ்வுலகம் புரிந்து கொள்ளும் என்றார் தண்டி.

வாதம் பிறந்தால மோதல அடங்கும்; நோதல் போகும் என்று, உணர்ந்து காளிதாசர் உடன்பட்டார்.

எங்கும் நிறைசெலவர் இன்புற் றிருப்பர் ;
தங்கும் வறுமையினார், இல்லிடத்தும் சாய்வாரே.

.. வாத நாள் ஒன்றை, இருவரும் வரையறை செய்தனர். அன்று கூட்டம் பெரிது கூடியது. இருபெரும் புலவரும், அப்போரில் இறங்கினர், ஒட்டிய வாதம் எட்டுநாள் நிகழ்ந்தது.

தண்டி யாசிரியர் சார்பினர், அவர் கனிப்பெருக்கறிநது கை தட்டினர். காளிதாசர் அபிமானிகள், கலகல நகை செய்தனர். இங்கிலை யறிந்த இருவரும், என்ன செய்வது என்று அறியாது ஏங்கினர்.

தனிப்பெரும் தீர்ப்பளிக்க, நீங்கள் தகுதியர் அல்லர். சகல கலா விநோதையான சாம்பவியே தகுதியீர். மூவா அம் முதல்வியே முன வந்து கூறுமாறு முயல்கிறோம். அது வரை எவரும் தம் வாய் திறப்பது ஆகாது என்று, இடித் துரைத்து, இருவரும் மக்களை எச்சரித்தனர்.

அதுகேட்டு, கூட்டத்தில் இருந்த எவர் மனமும் அதிர்ந்தது. அஞ்சினர். வாய் மூடி அடங்கினர்.

ஒருநாள் வெள்ளிக்கிழமை. இரவு மணி ஏழு. இருபெரும் புலவர்களும், இறைவி சந்நிதியில் இருக்கின்றனர்.

அம்பா ! கனிந்த நின் அருளால், கலையுணர்வு அடியேங்கள் கைவரப் பெற்றோம். எம்போக்கில் நினளை ஏத்துவதே தொழிலானோம் அநியாயமாக ஜனங்கள் எம்மை அலைக்கழிக்கின்றனரே ! ஒற்றுமை யுடைய எங்கட்குள், வேற்றுமை தோன்ற விண்ணு கலகத்தை விளைவிக்கின்றனரே.

கற்கவேண்டும் ; கற்றபடி நிற்கவேண்டும் ; கதிதரும் நின் திருவடிகளைக் கருதவேண்டும் ; இதுதான் ஆளம இயல். அது செய்யாமல், பொழுதைச் சோம்பிப் போக்குவது ; அக்கப்போரில் ஆர்வம் காண்பது ; கயிறு திரிப்பது. இது கணரூபியான கதை. ஐயோ ! தாயே ! இவர்கள் நடுவில் எங்களை

முசிக்கும் துரும்பு கடல்முன்சே ராவாறு,
பசித்தாலும் சானரோர், பல்லிளிகக மாட்டாரே,

ஏங்க விடுவது. உனது அருட்டு இயல்போ தேவீ! கா அம்பா! கா! கா! என்று இருவரும் கதறினர்.

மூலஸ்தான முதல்வி திருமேனி, பளிச் பளிச் என்று மின்னியது. அடுத்த வெள்ளியன்று, இங்கு நியதிபெற வாதம் நிகழ்வதாக! பேரூன தீர்ப்பு அன்று பிறக்கும் எனது, அடுத்தும் பிறந்தது அசரீரி.

மகிழ்ந்தது புலவர்கள் மனம். விழுந்து வணங்கினர். எழுந்து தொழுதனர். கோமள தேவீ! உனது சூழந்தைகள் யாங்கள்! இனி எங்கட்கு ஒரு குறையும் இல்லை என்று, இன்பக் கண்ணீரை இரைத்தனர். பயனான இச் செய்தியை, எவரும் அறியப் பரப்பினர்.

தேவ தேவி தீர்ப்பளிப்பா ளாமே! வாமையைச் சேவிக்க, நமக்கு இப்படி ஒரு வாய்ப்பா என்று, உணர்ந்த ஊர்மக்கள் உள்ளம் உருகியது. என்று வரும் வெள்ளி யென்று, எவர் உள்ளமும், ஒவ்வொரு நேரமும் துள்ளியது.

போஜ மன்னர், ஆரம்பத்தி லிருந்து செய்தியை அறிந்திருந்தார். பாமரர் குரலை யடக்கப் பாடுபல பட்டார். வித்தக அமைதி விளையவில்லை. கலங்கி நின்றதுதான் கண்டபயன்.

உரிய நாளும் வந்தது. அம்பிகை ஆலயத்தில் அளவிலாத மக்கள். அரசர் பிரானும் வந்துள்ளார்.

வரையறுத்த நேரம் வந்தது. புலவர்கள் இருவரும், அருமையாக வாதத்தை ஆரம்பித்தனர். வாக்களித்தபடி அம்பிகை, தனித்த ஒரு பீடத்தின்மேல் வந்து தங்கினள். எவரும் தேவியை அறிந்திலர். புலவர்கள்மட்டும் புரிந்து கொண்டனர். புளகிதம் எய்தினர்.

இரண்டு மணிநேரம், வளமான வாதம் வளர்ந்தது. எம்பிராட்டி, தீர்ப்பளிக்க எழுந்தாள்.

கடல்நீந்திச் சேர்ந்தார்பேரல் காண்முத்தி கண்டோர்,
உடல்நலத்தை எண்ணி உயர்வொழுக்கம் தள்ளாரே.

கூவித்தண்டி' என்று ஆரம்பித்தாள். தாழ்ந்தாள் உயர்ந்தான் தண்டி என்று, அவ்வாக்கு இருபொருள்பட இருந்தது.

தண்டிதான் உயர்ந்தவர் என்று சொல்ல வேண்டும் என்று எதிர் பார்த்திருந்த காளிதாசர், என்னதான் சொல்கிறாள் எம் அன்னை யென்று, புனித வாசகத்தை முடிக்கிறவரை பொறுத்திருக்கலாம். ஜீவ சுபாவம் அதற்கு இடம் தரவில்லை. ஆத்திரம் கொண்டார், கனகன என்று மனம் கனன்றது.

அடி பயன் இலாதவனே! என்று ஒரு சுவோகத்தை ஆரம்பித்தார்.

முகா! முகா!! முகா!!! என்று, அவரையும் முந்திக் கூறினள் முதல்வி.

அவ்வளவில், தங்குதடை இல்லாத காளிதாசர் வாக்கு, தடைப்பட்டது. ஊமையே யாயினர், நாணிக் கோணி அவர் உடல் நடுங்கியது.

முதன்மை பெற்ற அவர் திருவாய் மூடாதேல், அம்பா! உன் கோயில்கள் அழியட்டும்; வழிபடுவார் ஒழியட்டும் என்று உரைத்தாரே ஆனால், பயனான அவர் வாக்கு அப்படியே பலிக்குமே' அதனால் உயிர்கள் அவதி யடையுமே என்று உணர்ந்த அருளிறைவி, கவிமழை பொழியும் அக் காள மேகத்தை, ஊமையாக்கி உருக்கரந்தாள்.

தண்டி யாசிரியர் உள்ளம், இதுகண்டு தடுமாறியது. ஐயோ! என் ஒருவனால் அல்லவா காளிதாசர்க்கு இக்கதி! ஐயோ! ஐயோ! என் பாவம் என்று தீரும்? எப்படி ஒழியும் என்று அலறினார். ஒவென்று இரைந்து ஓடினார். அவர் எங்குச் சென்றார் என்பதை, இதுவரை எவரும் அறிந்து உரைத்திலர்.

செல்வமுளர் நட்பு சிதையா திருக்குமெனினி,
பல்வகையு நன்மை, அதனாற் பலிக்குமேரே..

பார்மர் என்ற பெயர்க்கு ஏற்ப, பகுத்தறிவை இழந்தோம், மோசமான நம் செயலால், உயர்ந்த மகாகவி ஊமை யாயினார், என்னே பாவம் என்று, குடிகள் ஏங்கினர்.

போஜர் இச்சம்பவம் கண்டு பொருமினார். என்ன செய்வது? எவர்க்கும் ஒன்றுமே தோன்றவில்லையே! மயங்கிக்கிடந்தது மன்னர் மனம்.

வரூக்களித்த கனக வடிவியை, நியதியில்லா சொற்களால் நிந்தித்தேன. அதனால் ஊமை ஆயினேன் என்று, உணர்ந்த காளிதாசர் உள்ளம் உடைந்தது.

இனி எனனால் எவர்க்கும் பயன இல்லை. இறைவியைத் துதிக்கவும் வழியில்லை. இந்நிலையில், எவர்க்கேனும் பாரமாக இருக்க நேரும். இப்படி உயிர் வாழ்பவரை, பொறுக்க மாட்டாளே பூதேவி என்று எண்ணி மனம் கண்ணினார்.

தனி அமர்ந்தார். குண்டலினியை மேல் எழுப்பினார். பிரம ரந்திரம் பேதித்தது. வெளிப்பட்ட ஆன்மா, விண்ணில் இருந்து விசும்பியது. இதே நிலையில், உருண்டு பல ஆண்டுகள் ஓடின. இது பத்தாம் நூற்றாண்டு வரலாறு.

* * * * *

சிவத்தலம் ஆயிரத்தெட்டு; அவைகளுள் சிறந்தது நூற்றெட்டு. அவைகளிற் பயன்மிகத தருவது பதினாறு, பதினாறு. காசியும் காஞ்சியும் கம்பீரமானவை.

நலஞ் சிறந்த மேலோர், 'நகரேஷு காஞ்சி' என்று, நா நயம் தோன்ற நவீன்றுளர்.

எச்சமயத்தார்க்கும் தாயகம். எம்மொழி யாளர்க்கும் இருப்பிடம். பல்லவ மன்னா தலைநகரான அக் காஞ்சியில், பீடு பெற்றுளது காம கோடி பீடம்.

நட்டார் குணக்கேடர் ஆனாலும், சான்றோர் விட்டிடா தன்னாரைத், தாம்விரும்பிக் காப்பாரே.

: கருணை பெருகிய ஸ்ரீ காமாட்சியார், இங்கு எழுந்தருளி இருக்கிறார். கா - கலைமகள்; மா - திருமகள்; ,காவை மாவைக் கண்களாக் கொண்ட அத் தேவியின ஆலயத்தைச் சூழ்ந்து, முதிர்ந்த முனிவர்கள், யுகம் மிகுந்த யோகியர், சித்தம் கனிந்த சித்தர்கள், புனிதம் நிறைந்த புகரா முதலினோர், சிறந்த தவம் செய்கின்றனர். அவர்களுள் ஒரு ஊமையும் இருந்தார். அவரும் ஒரு யோகி; தகவுடைய காமாட்சிதாசர்.

* * * * *

அம்பிகையின் அருள் விளையாடல்கட்கு, அளவே இல்லை. அவைகள், ஒவ்வொரு நாளும் அகத்திலும் புறத்திலும் அனுபவம் ஆகும். இறுதி விளையாடல ஒன்று, எவரும் என்றும் எண்ணத் தகுவது. அது, தேவி யுவதியாக வருவது; நகை காட்டிக் கண்சிமிடும் நாடகம். வரும் வரத சிவையை, தாய்மையிற் காண்பவர் வாழ்வார். அங்ஙனம் இனறி, காமக் கனல பற்றும் கயமை பிறந்தால், அந்தோ! அவர்கள் கதி அதோகதி தான். இப்படி நிகழ்ந்த வரலாறுகள் எண்ணிறந்தன.

* * * * *

இதோ வருகிறுள் எம்பெருமாட்டி. கண்டார் மனம் கவரும் கட்டழகுத திருமேனியளான அத்தேவி, அவகிருந்த யோகிகளை அணுகினள். சித்தர்களை யடைந்தாள். முனிவர்களின முன்னின்றாள். வாயைத் திறவுங்கள்; வாய்த் தம்பலத்தை வழங்குகிறேன் எனருள், அந்த வரதாம்பிகை.

ஈ பிரஷ்டை என்றார் சிலர். துஷ்டை யென்று தூரம் போயினார் பலர்.

ஊமை யோகிமுன் உமை நின்றாள். வாயைத்திற எனருள். முன்னைய புண்ணியம் முன்வந்து உதவ. இதயத்தில் தேவியை

ஏற்பார் குறிப்பறிந்து கேளாமுன ஈபவராய்
நோற்பார் தவம்பெரிதே, எனுபார்கள் நூலோரே.

எண்ணியபடி, ஆ என்று வாய் திறந்தார் அவர். கொப்புளித்த தம்பலம், குபுக் என்று வாயில் குதித்தது. விழுந்த தம்பலத்தை, அம் முனிவர் விழுங்கினார்.

ஆ! என்ன மணம்! என்ன சுவை! என்ன இன்பம்! அட்டா! அட்டா! ஆ! ஆ!!

வானம் பளிச்சென்று மின்னியது. அவ்வொளி நடுவில், அருளார் பசுமைத் திருமேனி அம்பிகை.

கண்டார் மூகர். தொழுத கைகள் தலைமேல் ஏறின. துளும்பு கண்ணீருள் மூழ்கினார்.

அம்பா! அம்பா! என்று, ஆர்வம் கொண்டு அலறினார். பெருகி உவகை பிறந்தது. அதே அமயம், அவர் திருவாய் லிருந்து, ஒரு சுலோகம் துள்ளி விளையாடித் தோன்றியது.

அதனபின், மழைப் பெருக்கைப்போல், பளபள என்று அவர் திருவாய் பாட ஆரம்பித்தது. பாதாதிகேசம், கௌகாதி பாதம் தரிசித்துப் பாடியவர் பாடிக் கொண்டே இருக்கிறார். பரதேவதையின் புன்னகையைப் பததுப் பத்தாகப் பாடுகிறார். திருவடிகள் தரும் தெய்வ அருளை, பக்தியொடு நூறு கவி களாகப் பாடினார்.

நுவலரும் ஆரியை நூறு; நுட்பத் துதி நூறு; நுனித்த அருள் நூறு எனறெல்லாம் அவர் பாடிய அருள் நூல், மூக யஞ்சசநீ எனும் பேருள பெயரைப் பெற்றது.

வளமாகப் பாடியிருந்த காளிதாசரை, அன்று தேவி வாய் மூடச் செய்தாள். என்னை என்ன செய்தாலும், விமலதேவி! நினை விடுவேன அல்லேன் என்று, அவர் கச்சியில் ஊமையாக வந்து அவதரித்தார். முன பிறப்பின் உணர்வுடன், முதல் விவையக் கண்ணிய மனத்தில் எண்ணி யிருந்தார்.

அறிவால் பகைப்புலனை, அன்றே அழித்தால்,
செறிவான் வாழ்வு சிறந்துவரும் நிச்சயமே.

அடித்த அன்னை அனைப்பதுபோல், -மறக்கருணையால் அன்று மடக்கிய தாய், இன்று அறக்கருணை பாடல் காட்டி, வாக்கு வளத்தை வழங்கினள். இப்படி யெல்லாம் எண்ணி உலகம் இன்பம் கொண்டது.

முக பஞ்சசதியின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும், ஓங்காரியின் ஊங்காரம், என்றும் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. இப்படியே தேவியை, பலகாலம் வரை எண்ணியும் ஏத்தியும் இருந்த முக மகாகவி, ஒரு காலத்தில் காமகோடி பீடாதிபதியாயும் 'இருந்தார்' என்று, குறிப்பாக வரலாறு கூறுவார் பலருள். பஞ்சதசியில் இரு பகுதிகளை, கோவை. கவியரசு. நடேச கவுண்டர் அவர்கள், கொழுவிய தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

வாழ்க முக மகாகவி !

வளர் எங்கள் வாமை அருள் !

ஓம்

பரமனும், பக்தரும்

[ஆ. கி. ரங்கராஜன்]

தாய்க்குக் குழந்தைகள் மீது எவ்வளவு பாசமோ, அவ்வளவு பாசம், பரமனுக்கு பக்தர்மீது உண்டு. ஏனெனில், பக்தர்கள் பரமனின் குழந்தைகளேயாம். ஆதலின, பக்தர்கள் எங்கிருப்பினும், எங்கிருந்து தன்னை நினைப்பினும், அங்கிருந்தவாறே அப்படியே அவர்கட்குத் திருவருள் பாலிக்கின்றான்.

தந்தை தன் மகளை எவ்வாறு திருத்துகின்றானோ, அவ்வாறே பரமனும், பக்தர்களிடம் காணும் குறைபாடுகளை நிவர்த்தித்து ஆதரிக்கின்றான். இது அவன் கடமையாகிறது. ஏனெனில், பரமன், அகில சராசரங்கள் அனைத்தையும் படைத்

மன்னர் விழைவதனை மறவர்கள் தாம்விரும்பல்,
என்றும் இடையூறு ; ஈதெண்ணல் நன்மையதே.

தவனாதலின், அனைத்திற்கும் தந்தையாவன். ஒரு குடும்பத்தை நிர்வகிப்பவன், தலைவனாக இருப்பவன் தந்தையே என்பது போல், அகில உலகினையும் நிர்வகிப்பதனால் பரமன் தந்தையாகிறான்.

"இதைத் தாயுமானார் கூறுகின்றார். 'உலகம் இயங்குவதற்கு, நிலம், நீர், தீ, காற்று, வெளி முதலான ஐந்து வகைப்படும் பூதப் பொருள்களை வகுத்தனை (படைத்தனை)! அதோடு நின்று விடவில்லை. மக்களுக்கு மேலும் உதவுவதற்கென அசைவன அசையாதனவாகிய பல்வேறு பொருள்களை உண்டாக்கினை! இவ்வளவும் செய்த நீ, இவற்றை எல்லாம் பயன்படுத்திக் கொண்டு, உய்வதற்கென ஆருவது அறிவாகிய பகுத்தறிவு எனும் நல்லறிவையும் ஏற்படுத்தினை! ஆஹா! உன்னுடைய கருணை தான் என்ன! மேலும் அந்த அறிவு மட்டும் இருந்தால போதாதென எண்ணி, அனைத்தையும் கற்றுணர்வதற்கென உலகில், பல பெரியோர்களாக அவதரித்துப் பெரும் நீதி நூல்களை எல்லாம் அளித்தனை!

"மாந்தர்கள் உலகின் பற்பல பாகங்களில் தனித்தும், ஒன்று சேர்ந்தும், சீதோஷணப் பருவ நிலைகட்கு ஏற்றவாறும் வாழ்வராதலின், அநதந்த இடங்களுக்கேற்ப, அவரவர்கள் உன்னை நினைந்து வழிபடக் கருதி, சைவம், வைஷ்ணவம் முதலாகிய எண்ணற்ற சமய (மத)ங்களை உண்டாக்கினை

"இப்படிச் செய்த பின்னும், இச் சமய (மத)ங்களால் சண்டைகளேற்பட்டு அதனால் பக்தியில் வழிதவறி விடுவாரோ என்ற ஐயத்தால் நீ எத்தகைய (சமய)பேதங்களும் அற்றவன் - பல நாம ரூபங்களாக விளங்குபவன் என்பதை அனைவரும் உணர்வும், தகராறின்றி மாந்தர் மேன்மையுற, சமய (மத)ங்க

வளர்த்தாரை நாய்கடிக்கும்; வாழ்ணவை ஈந்திலரேல்;
இனைத்த உறவினரைக், காத்திலரேல ஏதமரோ

ளெல்லரம் கடந்து நிற்கும் மோன சமரச நிலையையும் உண்டாக்கினை.

‘மோனமென்பது ஞான வரம்பு’

—கொன்றை வேந்தன்

‘அமைதியும் அடக்கமும் ஆனந்தம் தருமே’

‘மௌனம் கலக நாஸ்தி’

ஆதலின், இவ்வளவும் நீயே செய்தனை என்று கூறிய தாயுமானார், மேற்கொண்டும கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

‘உனனை நான் அணுகவும் தண் அருள் வகுக்க விலையோ?’ என வினவுகிறார். அதாவது ‘அதனையும் ஏற்படுத்தி உள்ளனை’ என்று கூறுவதை, கேள்வி கேட்பதுபோல கூறுகின்றார். எப்படி எனில்,

தந்தை (ஏதோ ஒரு காரணமாக) வெளியூர் செல்கிறார். குழந்தை வேறொருவருடன் அதே ஊருக்குச் சென்று, முன்னதாகவே திரும்பி விடுகிறது. தந்தை திரும்பி வந்தபின், குழந்தையும் ஊருக்கு வந்ததென்பதைக் கேள்விப்பட்டு, குழந்தையைப் பாராதது, ‘நீ வந்தது தெரிந்திருந்தால், நான் உனனை வந்து பார்த்திருப்பேனே! உனக்கு வேண்டியவற்றை வாங்கிக் கொடுத்திருப்பேனே!’ என்கிறார். குழந்தை சிரித்து, ‘இப்போது மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு வரவில்லையோ?’ என்று கூறித் தந்தை தனக்கென வாங்கி வந்திருக்கும் பொருள்களை சுட்டிக் காட்டுகிறது. இது போல்வதே தாயுமானார் பரமனிடம் விடுக்கும் வினா.

மேற்கொண்டு, அவர் பரமனைக் குறிப்பிடுவதைப் பார்ப்போம். பொய் வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காஷியே!

மறைத்தாலும் தீமை, மலரும் பழியாய்;

நிறைபலகண் அம்பாகி, நீண்டறியும் கண்டாயே.

என்கிறார். அதாவது தந்தை எவ்வளவுதான் கருணையுள்ளவராக இருந்தாலும் தன்னை மதியாத புதல்வனைக் காணவும் சகியார். அது போல்,

‘தெய்வம் என்பது பொய்! இயற்கையே உலகை நடத்துகிறது. நாம் நம் இஷ்டம்போல் தான் நடக்க வேண்டும்’ என்னுமோர் எண்ணம் வளரும் இதயம் உடையவர்கள், (அவர்கள் திருந்தும் வரை) காண இயலாத தகைமை உடையவனே! என்கிறார். ‘இதையேதான், ஸ்ரீ அயிராமி பட்டரும், ‘பொய்வந்த நெஞ்சில் புகவறியா மடப் பூங்குழிலே!’ எனக் கூறுகின்றார்.

ஆனால் ‘பொய்யிலா மெய்யரறிவிற் போதபரி பூரண அகண்டிதா காரமாய்ப் போக்கு வரவற்ற பொருளே!’ என்பது தாயுமாணாசிரி அறிவிப்பு!

அதாவது அன்புக் குழந்தைகளாகிய பகதர்களின் அறிவில், இறைத் தன்மையை உண்மை யெனவே நம்பி உறுதியுடன் தொண்டு புரியும் சீலர்களை உள்ளத்தில் ஞானநிலை நிறைவுடையடி, எங்கு நோக்கினும் தன்மயமாய் நின்று வேறிடம் அகலாத வண்ணம், ஆனந்தத்தை அளிக்கின்ற பொருளே! என்று ஆனந்தக் களி நடனமிடுகிறார். இவ்வாறு மிகப்பெரும் ஞானியாகிய தாயுமாணா பரடும்பாடல் இதோ வருகிறது.

“ ஐவகை எனும்பூத மாநிபை வகுத்து,) அதனார்

அகர சர பேதமான

யாவையும் வகுத்து, நல்லறிவையும் வகுத்து, மறை

யாநி நூலையும் வகுத்து,

பாலபுண்யம் எனபதுபொய்ய் எனபார் படிற்றுரைகள்,
நாவறிந்த கவைமறந்து, நல்செங்கல மெல்லுவதே.

ஷைவ முதலா மளவிற் சமயமும் வகுத்து, மறை
 சமயம் கடந்த மோன
 சமரசம் வகுத்த நீ. உன்னை நான் அனுகவும்
 தன் அருள் வகுக்க விரியோ ?
 பொய்வளகு தெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே !
 பெய்யமினா மெய்ய ரீவிற
 போதபரீ பூரண அகண்டிதா காரமாய்ப்
 போக்கு வரவற்ற பொருளே !
 தெய்வ மறை முடிவான பிரணவ சொருபியே !
 சித்தாந்த முத்தி முதலே !
 சீர்கிரி ஷீளங்க வரு நகழினு முர்த்தியே !
 சின்மயா னந்த குருவே !

இதைக் கருதுங்கால் பரமன் தன் சூழ்ந்தைகளாகிய பக்தர்
 களை என்றென்றும் கைவிடாது காததருளுபவன், என்பது
 நமக்குப் புலனாகின்றது அல்லவா ?

ஷைவ வைஷ்ணவ சமரசம் 5.

குருட்டுப் பசுவின் குரல்

(அனபன)

பொழுது விடிகிறது. பசுக்கள் புறப்படுகின்றன. பரவிய
 வெளி முழுதும் பசுமை மயம். மந்தையாக வந்த பசுக்கள்,
 மண்படாதபடி, அழகிய புற்களை மேயும் அருமையே அருமை..
 வாழ்க்கையில் ஆவைப்போல் இரு எனும் அரிய பழமொழி,
 பெருகிய இந்த அனுபவம் கொண்டு பிறந்ததுதான்.

வாயார மென்று வயிறு நிறைந்ததும், அவைகள் பயனான
 நீரைப் பருகுகின்றன.

உலையரிசி நற்பததை ஓரகப்பை கொண்டறிவர்
 விரிசெயலைக் கொண்டெவர்தம் நேர்மையுணர்ந் திடலாமே.

மாலை நேரம். மேய விட்டவன் பின்வர, அவைகள் புகலிடமான ஊருள் புகுகின்றன. அவ்வளவில், தம் இனிய கன்றுகளின் மேல் நினைவு எழுகிறது. அதனால், கம்பீரமாக நிமிர்ந்து, அம்மா ! என்று கனைக்கின்றன.

கோக்களுடன் கூடி வருகிறது ஒரு குருட்டுப் பசு ; கன்று ஒன்றைக்கூட அது கண்டது இல்லை ; தானும் ஈன்றது இல்லை.

அப்படி யிருந்தும், களைத்த பசுக்களின குரலைக் கேட்டு, தானும் அம்மா என்று கனைத்தது. புனித பசுக்களின் களைப்பிற்குப் பெருள உண்டு. காரணம் இல்லாமலே குருட்டுப் பசு களைத்தது ஏன்?

விதையுள் அடங்கிய விருட்சம் போல, இச்சிறு சம்பவத்துள் அரிய பல தத்துவங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. அவைகளை, அவரவர் மனநிலைக்குத் தக்கபடி அறிந்து சுவைக்கலாம்.

ஆளுடையடிகள், இதனை ஒருநாள அனுபவம் கொண்டு அளந்தார். ஐயோ என்று அலறினார்.

கதிரவன உதித்ததும் கண்திறக்கும் மக்கள், பகல் முழுதும், பொருள் தேடும் முயற்சியில் படபடக்கின்றனர். மாலை யில் பரிதி மறைந்ததும், போகமே எண்ணிப் பொங்குகின்றனர். விழல்கு இருரைத்த நீர்போல், இவர்கள் வாழ்க்கை இப்படியே வீணாகிப் போகிறதே.

ஆண்டவனே ! ஆன்மாக்கள் நின் அடிமைகள். உலகம் முழுதும் உனது உடைமை. அடிமை ஆன்மா, உனது உஷ்டமையைக் கவர, விழுந்தடித்து இப்படி வேதனைப் படுவது ஏன்?

எந்த எந்த அடிமைக்கு, என்ன என்ன உடைமை, எந்த எந்த அளவில அளிக்க வேண்டும் என்று உன் திருவுள்ளம் அறியுமே ! அதனை உணராமல், ஆவல் மிகுதியால் அங்கலாய்க்கும் ஆன்மவாககம், ஆகாமியத்தைப் பெருக்கும் இந்த அநியாயத்தை எண்ணும் போதே மனம் இடிகிறதே !

கண்ணினூற் கண்டதையும் எண்ணியுரை காட்சியினூற் புண்ணியர்கள் ; அன்னவரைப் போற்றல் புனிதமரோ.

வறட்டுத் தனமான சூழ்ச்சியை மறந்து, உன் பொன்னார் திருவடிகளை, என்றும் மேலோர் எண்ணுகின்றனர். அதன பயனாக, அவர்கள் புனித முத்தி யுலகிற் புகுந்தனர். தாம் பெற்ற பேற்றைப் பிறரும் பெற, அரிய தம் அநுபவங்களை அருளொடு பெரிதும் அருளியுள். அவைகள், குதூகலிதத பசுக்கள் கொடுத்த குரல்களபோல உள. அதை உணரும் ஆர்வம் இல்லாமல, பொல்லா அடியேன் புறம் போகிறேன் மெனமேலும் புறத்தில போய்க் கொண்டே இருக்கிறேன்.

அதுதானா ! குருட்டுப் பசுவைப்போல், கோடி கோடியான சொற்களைக் கொட்டிக் கொண்டே இருக்கிறேன். உலக மயலில் உறவு மிகுந்து, அதன் பயனாக அழுங்குகிறேன் ; அழுகையே வாழ்க்கையான அடியேற்கு, அரிய நின் திருவடியில் ஆன்பு உதிக்குமாறு அருளாயா ?

“ தாராய் உடையாய ! அடியேற(கு) உனதாள இணையன்பு பேரா உலகம் புக்கார் அடியார் ; புறமே போந்தேன யான ! ஊரா மிலைக்கக், குருட்டா மிலைத்தாங்கு,) உனதாள் இணை [அன்புக்கு ஆரா அடியேன, அயலே மயல்கொண்டு அழுகேனே !”

[பேரா - (கலந்த பின்) திரும்பாத. ஊர் ஆ - ஊர்ப்பசு. மிலைத்தாங்கு - களைத்ததுபோல. ஆரா - நான் யார்? எவனாக.]

ஆளுடையடிகள். தம் திருவாசகத்தில் இப்படிப் பதறிக் கதறிப் பாடுகிறார்.

நல்லு சிறந்த இந்த அனுபவம், ஒருநாள் நம்மாழ்வாரும் கண்டதுதான்.

நண்பர்களே மறையதனை நூடறியச் செய்வரெனில், கண்ணில் கயவர்மனம் காக்க இயல்வதுபோ.

“மைப்படி மேனியும், செந்தா மரைக்கண்ணும், வைதிகரே
மெய்ப்படி யால் உன் திருவடி சூடும் தகைமையினார் ;
எப்படி ஊரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைக்கும் எனும்
அப்படி யானும் சொன்னேன் ! அடியேன் மற்று
[யாதெனபனே !”

கண்டார் கண் குளிர்விக்கும் நீலமேக மேனியையும், செந்
தாமரைக் கண்களையும், மாபெரும் திருவடி மலர்களையும்,
வைதிக மேலோர் உள்ளம் கொண்டு உருகும் தகுதிய ராயுளர்.
வயிறு நிறைந்து மகிழ்ந்து கணக்கும் பசுக்களைப்போல், அனு
பவ ஞானிகளான அவர்களது திருவாய் மொழிகள், சத்திய
நித்திய சாந்த அனுபவம். குருட்டுப் பசுவின் குரல் போல்,
கடையான அடியேனும் கணக்கின்றேனே ! இந்த உவமை
யல்லாது, இதை வேறு எப்படிச் சொல்வது தெரியவில்லையே
என்பது, இதன் பொருள்.

ஆளுடைய யடிகளும் நம்மாழ்வாரும் அனுபூதிமாண்க
ளாதலின், எவர் மனமும் நோகாதபடி, பிறர் பரிபவங்களைக்
குறிப்பாகத் தம் நிலைபோல் கூறுகின்றனர். அவர்களது
உவமை, பொருளாலும் சொற்களாலும் பொருந்தியுள். இந்த
ஒன்றுதலை உணராமல், அடாடா ! ஒருவர் கருத்தை ஒருவர்
திருடியுளர். முந்தியவர் கருத்தைப் பிந்தியவர் திருடி யிருப்பர்
என்று குருட்டுப் பசுவைப்போல் குரல் கொடுத்து, சிறக்கத்
தெய்வத்தைச் சிந்தியாமல், கால ஆயவு செய்து புறம் போவீர்
ரைக், கடவுள் பெருமானதான் காப்பாற்ற வேண்டும்.

ஆடைகளால வீணே அலங்கரித்துக் கொளவார்போல்,
மேடை முழக்கெழுப்பும் மேதையரும் உள்ளனரே.

NAM—DIVINE.

The annual wave of Rama-Dhwani swept over the Tamil Nad as heretofore, declaring the triumph of man over creation. From the children of primary schools at Negapatam to the resounding halls of music at the capital city, from the divine worship of Sri Kothandaram over the spacious roads winding through the hills of Chingleput to the embankments of the lake at Madurantakam, all was Ram-Nam. The glory of that sacred sound symbol has been expounded by Saint Thyagaraja, the apostle of Rama Bhakti as the concordance of Sankara Narayana, the combination of the vitality of the two forms of Divinity as the Mother and Father of all creation. The divine sounds of Sabda-brahma may be recognised in the Bhajana halls of Bhakti :

Narayana Narayana Jai Jai Govinda Hare !

Aum Namasivaya, Aum Namasivaya, Hara Hara Sankara Hare, are the Father and Mother sounds of Godhead.

The Father and Mother of the Universe are but one and hence inseparable.

Man's conception of the Fatherhood and Motherhood of the Universe leads him to the conception of the singleness of the parents. Out of that conception is born "Rama"—"Kumara"—"Muruga"—"Krishna"—Divine sounds that help man wherever he is, for the Divine sounds are all-pervading, as Sabda Brahmam. The eternity of Bhaktas revel in these divine sounds, as in the differentiated creation, *union* and *unison* are possible only in the coalescence of sounds—the Sruti of Divine Music—the Atma-anubhavam, that is of union of Jivatma and Paramatma. Glory to the Lord and to His countless devotees,

—*Thiruppugal Mani.*

இந்த வருட சந்தாத் தொகை மூன்றையும், தயவு செய்து உடனே அனுப்பவும்.

பிரமணத்தாள் கொண்டுதைத்தாய் ! பிரணவத்திள்
பொருளானாய் ! பிறைமா கங்கை
திருமுடிக்கண் அணியுமுக்கண் கடவுளுக்கும்
உபதேசம் செய்தாய் ! இந்தரன்
பருவரலை நீக்கியருந் துறக்கமளித்
தாய், விபுதர் பதியே ! யார்க்கும்
குருகுகனென்(று) அணிமறைகள் குயிலும்வணம்,
எனக்கும் அருள் குயிற்றெண்ணையோ !

Coffee

Ours for Quality

RAW ROAST OR GROUND
GANESH & CO., (MADRAS) LTD. MADRAS

நம்பிக்கைக்கும் நாணயத்திற்கும் உங்கள்
நன்மதிப்புப் பெற்ற நகை வியாபாரிகள்.

சுவர்ண மாளிகை

A. S. S. M. சோமசுந்தரம் செட்டியார் & Co.

தங்க நகைகள், வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் வியாபாரம்

124, தெற்காவணி மூலவிதி :: மதுரை

Tel: "FAITH" Estd: 1924. Phone: 113

குடை மார்க் பிளூயில்

(சிறந்த கிருமி நாசினி)

தயாரிப்பாளர்:

ஸ்பிரிட் வேர் ஹவுஸ்

49, சைடன் ஹாம் ரோடு

சென்னை-3. டெலிபோன்: 2510

விற்பனையாளர்கள்:

கார் & கம்பெனி

129, முர் தெரு

சென்னை-1. டெலிபோன்: 2058

அமிர்தவசனி சந்தாநார்க்ட்டு வேண்டுகோள் :

பங்குனி மாதத்துடன் உங்கள் வருட சந்தா முடிவடைகிறபடியால், தயை கூர்ந்து சித்திரை மாத முதல் தேதிக்கு முன்னதாகவே வருகிற பிலவ வருஷ சந்தாத் தொகையை அனுப்பும்படி ஞாபகப் படுத்துகிறோம். வி. பி. யில் அனுப்ப இயலவில்லை.

அமிர்தவசனி காரியாலயம் 54, பந்தர் தெரு, சென்னை-1.

Printed by V. Thirunavukarasu at the Kathnam Press (Branch)

65, Tirupalli Street, Madras-1.

Edited & Published by S. Muthuswami, 54, Bunder Street, Madras-1.